

GEGARANDEERDE OPLAGE 16700 EXEMPLAREN (OPEN VOOR ACCOUNTANTS-ONDERZOEK)

DE STAD

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 17

15 cts.

VRIDAG 18 JULI 1924

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

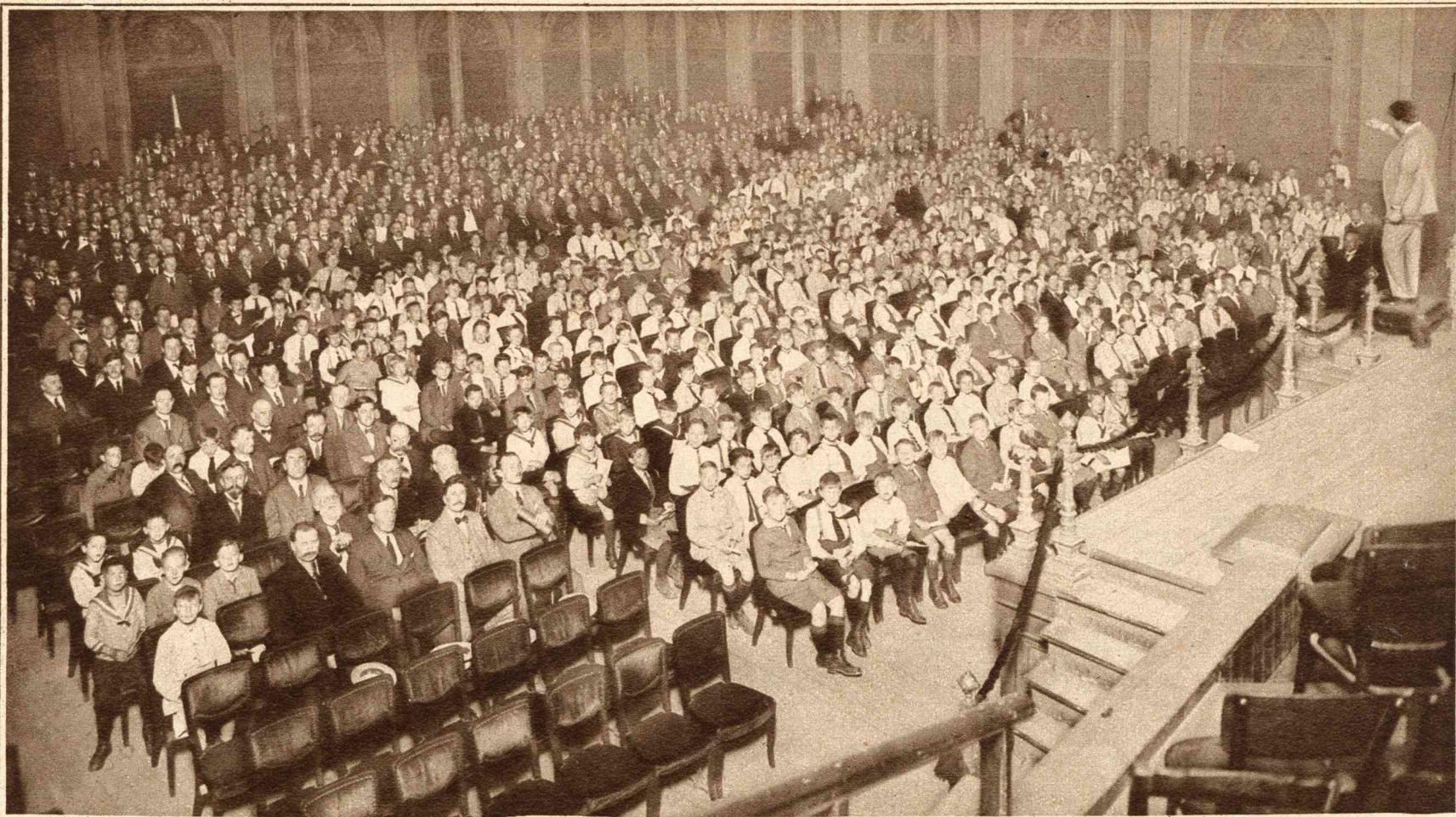

De Amsterdamsche Mandolineclub „Amicitia”, die op het internationaal muziek-concours te Parijs drie eerste prijzen verwierf, is Vrijdagmiddag in onze stad teruggekeerd. „Amicitia”, dat voornamelijk uit spoorwegpersoneel bestaat, werd verwelkomd door de muziekvereniging „Sta Pal”, en trok vervolgens in optocht door de stad. Hierboven een foto van de huldiging op het Centraal-Station.

Gordijnen opmaken. Modelwasscherij

over het Y.

Twaalfhonderd zangers in het Concertgebouw, onder leiding van Hubert Cuypers repeteerend voor hun optreden bij het Eucharistisch Congres, dat volgende week in onze stad zal plaats hebben.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”,- „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

VOOR **RHEUMATIEK EN ZENUWPWIJN**
MASSAGE-INRICHTING
FREDERIKSPLEIN 47 - TEL. 34978

HOOGFREQUENS- VIBRO- HOOFD- EN
SCHOONHEIDS-MASSAGE. ELECTR.
ONTHARING EN LICHTBADEN.

DAGELIJKS 10-12, 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak.
MINVERMOEGENDEN DINSDAG- EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR

DEZE INRICHTING STAAT ONDER MEDISCHE CONTROLE.

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUDT's
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn

Firma H. J. HOOGHOUDT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE

LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

HAARVERFKAM

verft grijs haar echt blond,
bruin of zwart. Jarenbruikb.
Onsch. Pr. f 5.00 remb. bij
Mevr. C. R. DAS, box 28, Wageningen.

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.

ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

MEUBILEER-INRICHTING

C. DE KÜSTER

BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ

OUDE LELIESTRAAT 1
AMSTERDAM

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek | Verkoudheid
Hoofd- en | Griep
Zenuwpijn | Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

Probeert ze heden

15 cent

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.625 per drie maanden 1)
f 0.125 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGRACHT 131

Adverteert in „De Stad”!

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

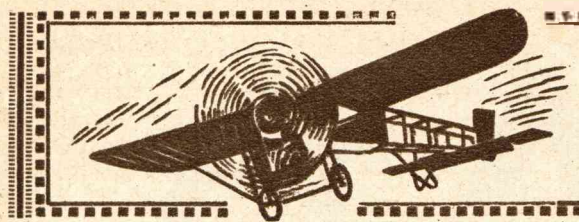
ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

AAN DE WASCH.

Het moet wel 'n eigenaardig leven zijn, aan boord van zoo'n schip, met z'n kleine en zoo anders-gevormde woonruimten! Een groot stuk van dat leven speelt zich af in de open lucht, — en daar danken wij menige karakteristieke foto aan; foto's als deze, van de bedrijvigheid aan dek... niet 't gewiel van 'n leger matrozen, maar de huiselijke bedrijvigheid der vrouwen, van wie onze fotograaf er drie tegelijk op de plaat kreeg. (Prinsengracht bij de Noordermarkt).

17

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

„Gowner is een woesteling; hij heeft nog niet eens zijn verdiende loon gekregen,” zei Calypso spijtig.

Tom begreep haar spijtigheid. Het was blijkbaar waar wat hij gehoord had, dat Gowner haar moord op Dillon aan Ambler had verraden, en zij zich daardoor diens misnoegen had op den hals gehaald. Maar Tom had in elk geval het gesprek op het punt gekregen, waarop hij het hebben wilde, zonder dat het de sluwe vrouw kon zijn opgevallen, dat hij het juist in die richting wenschte te leiden.

„Ik wensch den kerel verder niets kwaads,” zei hij. „Hij heeft natuurlijk, naar ik veronderstel, gedacht in het belang van zijn patroon te handelen, toen hij op mij schoot. Ik ben in elk geval blij, dat er een verpleegster in het kasteel is, die voor Thyne zorgt; die zal hem wel de eerste hulp kunnen verleen, tot er een dokter komt.”

Bijna vóór de laatste woorden over zijn lippen gekomen waren, wist Tom, dat zijn poging mislukt was. Calypso's spottende lach was duidelijker dan woorden konden zijn.

„Jou onnoozele jongen,” zei ze, „wat ben je toch een onschuldige kereltje, of anders, wat een onhandige spion: Er zal bij Gowner geen verpleegster komen en ook geen dokter. De verpleegster is — nu ja, die is niet beschikbaar. Zij bevindt zich ergens, waar ze geen kwaad meer kan doen en een dokter zullen ze niet laten roepen. De ouwe zou ons liever allemaal dood zien, dan nog iemand van die kracht in het Kasteel toe te laten.”

Tom wilde zich tegenover zijn handige tegenstandster niet verraden, als hij er niet toe gedwongen werd en daarop legde zij het blijkbaar aan. Maar hij kon ook komedie spelen en hij besloot zijn talent eens op de proef te stellen. In elk geval zou hij er door bereiken, dat zij wat minder waakzaam werd en als zij werkelijk Ambler's door misdaad verworven rijkdommen zou erven, zou zij waarschijnlijk zijn voorstel verwerpen. Zoo niet, dan zou hij wel een middel vinden, om het effect ervan te ontgaan.

„Ik weet niet,” zei hij, „wat je bedoelt, met te zeggen, dat ik een spion zou zijn, hetzij dan een onhandige of een handige. Ik heb alles gedaan wat er van me gevraagd werd, sedert ik hier in dienst kwam, en nog wel een beetje meer ook. Ik heb zooveel te doen gekregen, dat ik me tegenover jou niet zoo heb kunnen gedragen, als ik wel had gewild. Ik heb wel gemerkt, dat je niet erg op Gowner gesteld bent en je bij Ambler niet bijzonder veilig voelt. Waarom zou je er niet met mij vandoor gaan naar Exeter, waar we zouden kunnen trouwen? Zeg dat je wilt en we maken ons in de „Hector” uit de voeten. Ik heb zelf ook meer dan genoeg van Ambler en Co. en ik geloof niet, dat de zaak nog heel lang zal blijven bestaan. Ik zie teekenen, die er op wijzen, dat er iets niet in den haak is.”

Calypso's oogen straalden van blijdschap en onmiddellijk daarop kwam er een peinzende trek op haar gelaat.

„Wat heerlijk!” riep ze uit. „Dat is nog eens een verrassing! Ja, ik denk wel, dat dat zal zijn klaar te spelen, maar eerst moet je mij je voorstel nog eens herhalen in het bijzijn van een getuige. Wij meisjes kunnen niet te voorzichtig zijn tegenover de mannen.”

„Mij goed,” zei Tom zoo onverschillig mogelijk. „Waar is je getuige?”

„Kom maar mee,” was het antwoord.

Tom volgde haar de kamer uit, meenende dat hij dien avond zijn tweede moeilijkheid had overwonnen. Want hij doorzag het plan van Calypso en meer door geluk dan wel ten gevolge van zijn doorzicht zou hij zijn doel bereiken. De getuige in wier bijzijn hij zijn voorstel moest herhalen zou natuurlijk Helen zijn.

VIJFENDERTIGSTE HOOFDSTUK. DE KERKER VAN DEN SLECHTEN BARON.

„Waar heb je je verwonding opgelopen?” vroeg Calypso, toen ze op de gang stonden. „En wie waren er nog meer bij, dan Gowner?” Toen ze vernam, dat de strijd op een zolder had plaats gegrepen, knikte ze begrijpend. Het scheen haar voldoening te geven, dat ook Ambler en Jethro er bij waren.

„Nu begrijp ik, waarom ze allemaal op het oorlogspad waren,” zei ze. „Thyne betert snel en al heel gauw zullen ze weer rekening met hem moeten houden. Maar dat zal je zelf ook wel begrijpen, nu je daar in den toren geweest bent. Mijn moeder heeft hem heel wat meer goed gedaan, dan die amateur-verpleegster.”

Uit Tom's antwoord, dat niet meer dan een

werk der fundeering uitgespaard, zonder licht en, toen hij er in was, zonder eenig meubelstuk. Wat den meesten indruk op hem gemaakt had, toen Lord Honiton hem den kerker liet zien, was, dat er tientallen ratten naar hun holen vluchtten.

Het scheen echter, dat de deur van den kerker ditmaal niet geopend zou worden. Calypso klopte er alleen maar op, maar niet om binnen gelaten te worden, daar de sleutel buiten op het slot stak.

„Ben je wakker?” riep ze.

„Er kwam echter geen antwoord en niet het minste teeken van leven.”

Tom had een plotselinge ingeving. Bij zijn bezoeken aan Helen had hij haar de teekens van de Morse-code geleerd en zij had zich een vlugge leerlinge getoond.

DE KAASMARKT

Bij onze zomertochtsjes om Amsterdam kwamen we vorige week aan de Beverwijksche aardbeien, — nu gaan we eens naar Alkmaar, en kiezen den Vrijdag om de beroemde kaasmarkt in volle levendigheid te zien. Een zeer aardig

kort gebrom was, viel niet veel op te maken.

„Die twee in den toren kunnen me niet veel schelen,” vervolgde Calypso, „maar we moeten de achtertrap vermijden, voor het geval Ambler en Jethro nog op den zolder met Gowner bezig zijn. De ouwe kan verbazend goed met een revolver omgaan als hij wil en hij zou het zeker doen, als hij ons samen zag. Kom mee naar de hoofdtrap naar de hall, zóó kunnen wij er ook komen.”

„En ben je dan niet bang voor het spook?” vroeg Tom naïef.

„Niet als jij bij me bent,” was het antwoord. Spoedig stonden zij in de hall te midden van de wapenrustingen van Lord Honiton's voorvaderen.

„Hierheen,” zei Calypso, op een deur toetredend, die naar de vertrekken der bedienden voerde.

Achter die deur was alles stikdonker, maar het meisje draaide de eene lamp na de andere aan, en ten slotte kwamen ze aan het boven-einde van een trap, die, naar het scheen, naar een kelder voerde. Tom wist echter, dat er geen kelder was op deze plaats. Jaren geleden, toen hij nog een jongen van twaalf jaar was, had de baron hem eens het Kasteel laten zien en hem ook hier gebracht en langs dezelfde trap was hij afgedaald in den „Kerker van den slechten baron.”

Het was een akelige cel, in het soliede metsel-

„Wil ik eens probeeren, of ik de getuige kan wakker krijgen?” zei hij luide, in de hoop dat zijn stem herkend zou worden. En, op de deur toestappend, tikte hij daarop zijn boodschap:

„Wat je zal te hooren krijgen is nonsens. Noodig om je in vrijheid te krijgen. Houd je goed en antwoord niet.”

Als zijn mededeeling gehoord was, dan werd er aan voldaan; alles bleef stil achter de masieve deur.

„Die slaapt vast,” zei Tom.

„Of ze houdt zich maar zoo,” antwoordde Calypso, „zeg maar hardop wat je me te zeggen hebt.”

Tom deed dit en herhaalde zijn voorstel van zoeven bijna woordelijk.

Calypso werd door hem uitgenoodigd met hem per vliegtuig de vlucht te nemen om in Exeter met hem te trouwen.

„Heb je dat gehoord, juffrouw Learoyd!” riep Calypso uit, waardoor Tom's vrees bevestigd werd, dat Helen de getuige was, die zij bedoelde. De wetenschap dat Helen hier zat opgesloten was ten minste reeds iets, dat hij bereikt had.

„En wat nu?” vroeg Tom, een opwelling

om de harpij naar de keel te vliegen en haar te wurgen bedwingend.

„Ik moet nu terug naar mijn kamer,” zei ze. „Terwijl ik me daar verkleed en een klein handkoffertje pak moest jij maar naar de hangar zien te komen en je „Hector” vliegklaar maken.”

Dat voorstel werd door Tom goedgekeurd, hoewel er niets verder van zijn plan verwijderd was, dan werkelijk met Calypso weg te vliegen, of zelfs maar het Kasteel te verlaten, zoolang Helen daar was. Hij moest in elk geval zijn geliefde uit den kerker verlossen en moest trachten een middel te vinden om de zware deur open te breken. De moersleutel, die zoo goed dienst gedaan had bij de vermoolde toren-deur en die hij nog in zijn zak had, zou tegen deze zware, met ijzer beslagen eikenhouten deur niets vermogen. Hij moest er iets anders op verzinnen.

Calypso, die hem in de hall verliet, beloofde hem, binnen tien minuten aan de hangar te zullen zijn en hij spoedde zich naar de plaats waar de „Hector” was geborgen. Onder de gereedschappen die daar waren geborgen zou hij waarschijnlijk wel iets vinden, dat voor zijn doel geschikt was. Hij moest er echter voor zorgen, dat hij weer weg was, voor Calypso

nemend wilde hij de hangar verlaten, toen een hatelijke lach weerklonk.

„Laat dat ding vallen en steek je handen omhoog,” werd hem door Ambler, die in de deur stond, gelast. „Mijn revolver is op je gericht.”

Het maanlicht scheen op den loop van een revolver en er bleef Tom dus niets anders over, dan te gehoorzamen.

„En nu zal je me zeker wel eens willen verklaren, wat dit middernachtelijke uitstapje beteekent, niet?” vervolgde Ambler. „Een uur geleden heb je je masker afgedaan, toen je mijn trouwen Gowneerschoot. Was je soms van plan om ons te verlaten in mijn kostbaarste vliegtuig? Ik moet zeggen, dat ik een beetje verrast ben. Ik had niet gedacht, dat je zoo gemakkelijk juffrouw Helen Learoyd in den steek zou laten, die ik goed vasthoud. Of wist je dat soms niet?”

Tom wist niet wat hij zou antwoorden, maar toen hij daarover nog nadacht gebeurde er iets, waarvan hij niet wist of hij er blij om moest zijn of niet.

„Oom Ozias,” zei Calypso, die achter den ouden man stond op heel vriendelijken toon, „gooi die revolver weg en alsjeblieft heel ver. Als u het niet doet, dan schiet ik u een kogel door het hoofd; mijn revolver wijst al in de goede richting.”

Tom begon zijn werk. Heel secuur bond hij Ambler's polsen en enkels aan elkaar, nam hem toen op en wierp hem dan, als een baal hooi, in het achterste gedeelte van het vliegtuig. Daarop zette hij de motor aan en reed het toestel op eigen kracht naar buiten, wat altijd een gevaarlijke onderneming is, maar noodzakelijk, ter uitvoering van het plan dat hij had gevormd.

Want hij stopte niet, om de tweede passagier op te nemen, die zoo vast geloofde, dat zij eigenlijk degene was, voor wie de vlucht werd ondernomen. Haar met de hand toewuivend, riep hij een afscheidsgroet toe en stuurde de „Hector” brommend de lucht in. Het woedende meisje schoot haar revolver af, maar de kogel ging ver voorbij; hij raakte zelfs het vliegtuig niet. Toen zij voor de tweede maal vuurde, was Tom reeds buiten bereik.

Eenmaal boven in de heldere maanlucht, begon hij zijn plotseling opgekomen handelwijze te betreuren. Hij vreesde wat ondoordacht gehandeld te hebben. Hij had den grootsten schurk weliswaar in zijn macht, maar Ambler kon niet gevaarlijker voor Helen wezen, dan de om den tuin geleide vrouw, in wier macht zij nu was. De haat jegens de gevangen mededingster zou zeker honderdvoudig vergroot zijn.

Tom besloot zijn oorspronkelijk plan uit te voeren. Hij wilde zich van Ambler ontdoen en dan zoo spoedig mogelijk naar het Kasteel terugkeeren. Alles kon in twintig minuten gebeurd zijn en in dien tijd zou Calypso wel niet veel kwaad kunnen doen. Zij zou het waarschijnlijk nog niet eens met zichzelf eens zijn, op welke wijze zij haar haat het beste zou kunnen koelen.

Zoo vloog de jonge man, met zwaarder hart dan hij ooit boven de vijandelijke loopgraven in Frankrijk had gehad, een mijl of tien verder met zijn lading misdaad achter zich. Toen gleed hij sierlijk weer op de aarde neer.

Juist kwam het eerste daglicht door.

ZESENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

LOOPING THE LOOP.

Wat Tom Baxter met Ozias Ambler voor had voerde hij uiterst zorgvuldig uit. Op zijn vluchten naar Courtenay Peveril had hij, een goed eind van den weg, de rest gezien van een bijna verbruikte hooimijt. Als hij daar voorbij vloog, had hij meermalen gedacht dat, als hij eens zou moeten vallen, die hooimijt een heel geschikte plaats zou zijn, om in neer te komen.

Het eenige nadeel zou zijn, dat, als hij door den val misschien gewond zou worden, zijn kreten om hulp niet gehoord zouden kunnen worden.

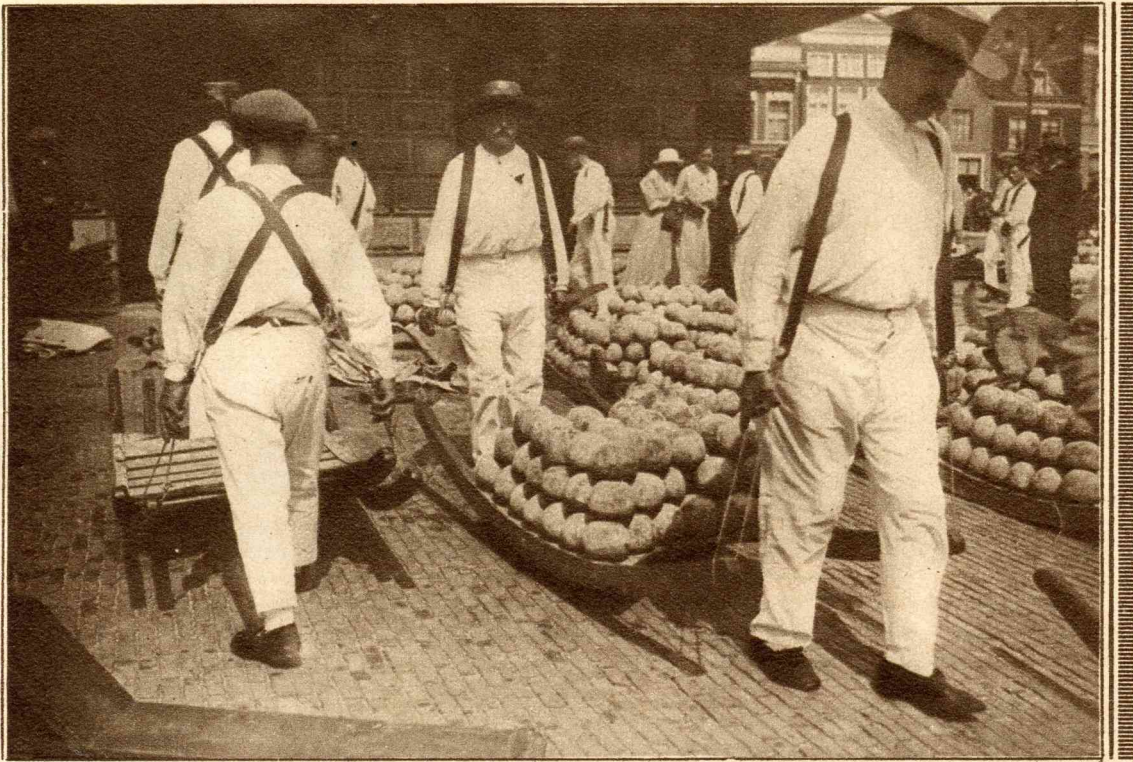
Van die hooimijt wilde hij gebruik maken, om zich van zijn vrachtje te ontdoen. Hij wilde Ambler zoo „opbergen”, dat hij niet in het Kasteel zou kunnen terugkeeren, alvorens daar door de politie groote schoonmaak was gehouden. Die schoonmaak moest er komen en Helen moest bevrijd worden, hetzij door den politie-inspecteur en zijn mannen, hetzij door hem zelf. Elke manier was goed en hij verlangde er volstrekt niet naar, om het zaakje zelf op te knappen om dan als held te kunnen poseeren.

Toen hij dus zoo dicht bij den grond genaderd was als zijn eigen veiligheid en die van zijn „Hector” veroorloofden, maakte hij handig een looping, zóó, dat juist boven dat zachte bed van hooi de „Hector” een paar seconden onderstboven zweefde, met het gevolg dat Ambler, die niet aan het toestel was vastgebonden, er uit viel en zacht op het hooi terecht kwam.

Tenzij hij zijn nek gebroken had, wat Tom, die geen onmens was, niet hoopte, zou hij in de hooimijt moeten blijven tot de een of ander, waarschijnlijk een politie-agent, zou worden uitgezonden om hem op te pikken. Daar zijn voeten stevig aan elkaar gebonden waren, zou hij moeten blijven waar hij was, tot er iemand voorbij kwam.

In zijn vuistje lachend stuurde Tom de „Hector” weer naar het Kasteel van Excombe. Toen verliet plotseling het geluk hem, dat hem tot nog toe zoo uitstekend had gediend. Zijn motor weigerde naar behooren te werken en het eenige wat hij kon doen was dalen en trachten den motor te herstellen.

- TE ALKMAAR -

gezicht — al die baren met de hartige bolletjes! Door de schilderachtige, in 't wit gekleede dragers worden ze naar de weegschaal gebracht. Ze zijn handig opgestapeld — en de dragers weten van evenwicht houden!

verscheen. Het was al mooi, dat hij haar kwijt was en hij dacht er niet aan, haar nogmaals te ontmoeten, als hij het kon vermijden.

Hij dacht er met spijt aan, dat hij in zijn brief, dien Gladdice had meegenomen, middernacht als het beste uur voor een inval had aangegeven, omdat ze dan bezig waren met het drukken der bankbiljetten. Dat wilde dus nu zeggen, dat, wanneer Gladdice er Wylie toe kon krijgen om handelend op te treden, er geen hulp van buiten te verwachten was, dan over bijna vierentwintig uur, ofschoon het feit dat Helen op het Kasteel gevangen werd gehouden misschien een aanleiding voor de politie kon zijn om niet zoo lang te wachten. Daar was echter niet op te rekenen; voor het oogenblik kon hij dus slechts op zichzelf vertrouwen.

De hangar binnentredend stak hij zijn elektrische lantaarn aan en rommelde in de gereedschapskist, om een werktuig te zoeken, dat geschikt zou zijn om de deur van den kerker open te breken. Er waren reeds vijf minuten van de tien die hem ten dienste stonden om en nog had hij niets gevonden, toen hij in een hoek een breekijzer vond, dat voor het werk wel geschikt zou zijn. Het onder zijn arm

Woedend begon de oude man te sputteren, maar toen hij den kouden loop van de kleine revolver in zijn nek voelde, wierp Ambler zijn zware revolver op het gras voor de hangar.

Allerlei gedachten schoten Tom door het hoofd. Wat moest hij doen? Helen was opgesloten in den kelder, maar de sleutel stak misschien nog buiten in de deur. Maar Calypso, die haar bewaakster was, stond hier en verwachtte geschaakt te worden. En ze was gewapend met een revolver, die ze zou weten te gebruiken ook, wanneer ze in haar verwachtingen werd teleurgesteld. En dat moest toch bevestigd gebeuren — al was het maar alleen, omdat, als zij er uit was, de gevangene mogelijk zonder voedsel zou worden gelaten. Alles pleitte er voor, dat hij op het kasteel zou blijven, daar hij alleen dan het dappere meisje, dat om hem zooveel gewaagd had, zou kunnen beschermen.

Maar ook had hij nu de gelegenheid, om den chef van de misdadigers die het kasteel bewoonden te verhinderen, voor het oogenblik iets tegen het meisje te ondernemen. Wat zou hij doen? „Zeg,” zei Tom tot Calypso, „laten we den ouden kerel met ons meenemen. Als we hem hier laten, dan zal hij ons waarschijnlijk met zijn tamme jongens achterna zetten. Wil ik hem binden?”

„Een pracht-idee,” zei Calypso, „ik zal hem met mijn revolver wel zoolang in bedwang houden.”

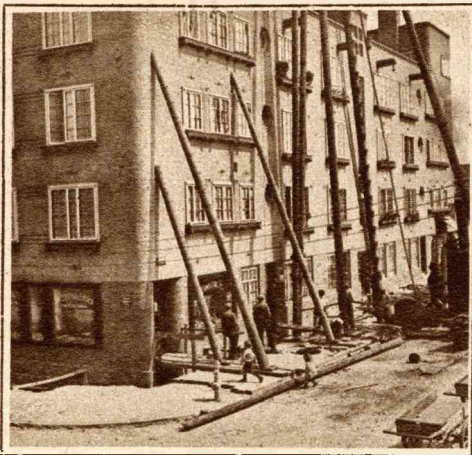
Hij was een vrij handige mecanicien en als het niet iets heel ernstigs was, zou hij het zaakje gauw genoeg weer in orde hebben.

Bij onderzoek bleek de panne niet van ernstigen aard, maar toch wel zoodanig, dat het herstel hem bijna een uur kostte. Toen alles weer in orde en hij weer in de lucht was, was het reeds klaarlichte dag. Dat was vervelend: hij had gehoopt te kunnen landen, zonder door Calypso of wien dan ook gezien te worden. Hij wilde naar den „Kerker van den boezen baron” en wel zoo spoedig mogelijk.

Het scheen echter dat hij van het daglicht meer verschrikking verwachtte, dan noodig was. Na de „Hector” te hebben opgeborgen en het breekijzer te hebben opgeraapt, dat hij onder de bedreiging van Ambler's revolver had laten vallen, ging hij het Kasteel binnen en liep het warnet van gangen door, zonder iemand te ontmoeten en hij dacht reeds half gewonnen te hebben.

Maar toen hij beneden aan de trap naar den kelder-kerker kwam, waar hij dacht zijn breekijzer noodig te zullen hebben, vond hij de deur open staan. Het werd hem wel gemakkelijk gemaakt en hij had bijna medelijden met Ambler, die daar nu, tien mijlen van zijn bed verwijderd, in het hooi lag.

Maar toch, die open deur beviel hem maar half. Was die niet het bewijs, dat Helen niet meer in den kerker was? En als dit zoo was,

In de Sumatrastraat zijn een paar nog vrij nieuwe huizen aan 't verzakken gegaan. Op onze foto ziet men, hoe Bouw- en Woningtoezicht ze gestut heeft. Er moet weer wat geheid en gefundeerd worden.

te zullen vinden, waaruit zou zijn af te leiden of zij er werkelijk geweest was — het een of ander, een haarspeld misschien, dat er toevallig was achtergebleven. Nu moest hij weer opnieuw gaan zoeken waar zij was en zich omwendend om daarmee te beginnen zag hij onmiddellijk in, dat hij niet zou kunnen zoeken. De deur was namelijk geluidloos achter hem

loopen en hem aan op te sluiten. En nu zit je stevig opgesloten, beste jongen en we zullen je nu maar zolang alleen laten tot we je helper of liever je helpster in het spionneeren eens onderhanden genomen hebben.”

Tom was woedend, maar op vroolijken toon antwoordde hij:

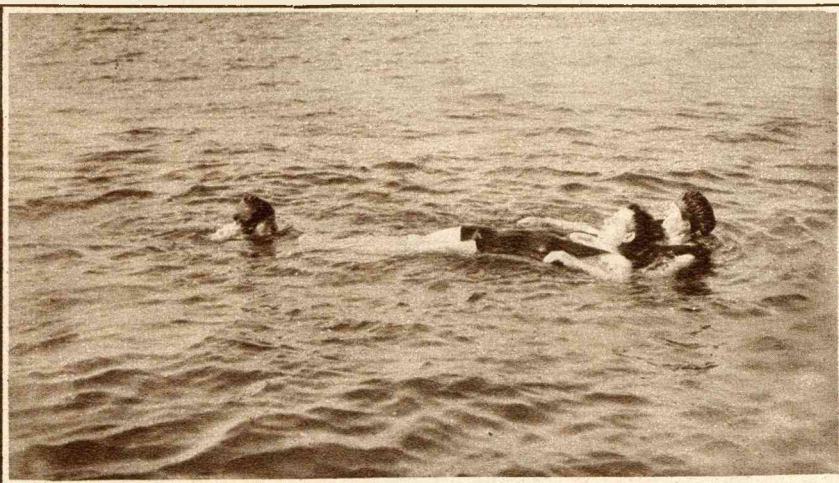
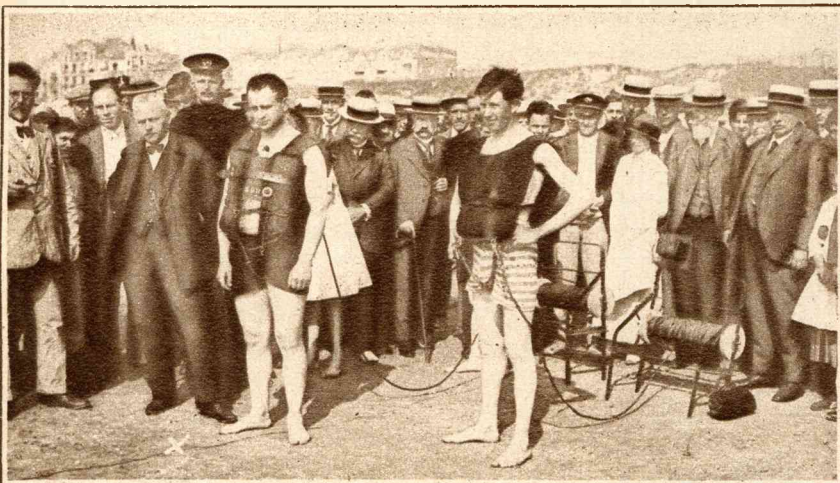
„Het schijnt dat mijn looping vergeefs is geweest, mijnheer Ambler. Maar ik heb in den oorlog tegenover den vijand ook wel eens fouten gemaakt en ben ten slotte toch nog goed terecht gekomen.”

„Maar dit zal wel je laatste looping zijn geweest, jonge vriend,” antwoordde Ambler met een hatelijken lach.

ZEVENENDERTIGSTE HOOFDSTUK. DE RIJZENDE VLOER.

Tom begon de cel, waarin hij zich bevond, aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Wat had hij er aan, te piekeren over de wijze waarop Ambler zich had weten te bevrijden? Het eenige wat hem nu te doen stond, was te trachten zichzelf te bevrijden.

Hij begon met een voor een op alle steenen in de muren te kloppen, om na te gaan of hij ook ergens een hollen klank kon ontdekken, die op een geheimen uitgang wees. Maar overal klonk zijn kloppen even dof, zoodat het scheen dat bij den bouw van de cel aan niets anders dan aan soliditeit was gedacht.

Proeven met het reddingstoestel van Dr. P. Varekamp zijn Zaterdag te Zandvoort genomen. Foto links: aan den wal (X Dr. Varekamp). Rechts: redder en drenkeling in zee. De lijn wordt ingehaald, de redder zwemt op den rug en heeft den drenkeling met beide handen „in den kopgreep.”

zou dat dan een gunstig of een ongunstig teeken zijn? Als ze niet meer daar was, waar was ze dan? Hij haastte zich voort; als ze er nog was moest ze slapen, anders zou ze zeker nooit achter de open deur zijn gebleven.

In de deuropening staande, riep hij haar zacht bij haar naam, doch er kwam geen antwoord. Het was daarbinnen stikdonker en hij stak zijn zaklantaarn aan. Er waren gelukkig geen ratten, maar evenmin was er een gevangen meisje. Niets, absoluut niets was er in de ruimte die door een steenen vloer, een steenen zoldering en steenen wanden werd omsloten. Het was er zóó leeg, dat hij er aan begon te twijfelen, of zij er wel ooit geweest was.

Met zijn brandende lantaarn trad hij de ruimte binnen, verwachtende, toch wel iets

gesloten en juist toen hij dat besepte, hoorde hij den sleutel aan den buitenkant omdraaien, te gelijk met een spottenden lach — hij was nu zelf gevangen.

En het lachen nam voortdurend toe. Hij hoorde den zwaren bas-lach van Jethro, den schrillen lach van Calypso en een rauwen lach, die Tom zeker geloofde, dat van Thyne afkomstig was.

Dat zag er leelijk voor hem uit en dat gelach maakte het er niet beter op. Maar wat hem heelemaal onverklaarbaar leek, wat hem bijna een mirakel toescheen was, dat boven het koor van lachers uitklonk de demonische lach van Ambler, die nu toch, tien mijlen ver weg, aan handen en voeten gebonden in een hooimijt moest liggen.

Zelfs als hij er in geslaagd was, zich van zijn banden te bevrijden, dan nog was het ondenkbaar, dat hij eer in het Kasteel terug kon wezen dan Tom zelf, ook al had deze een uur verloren, door de reparatie aan zijn motor.

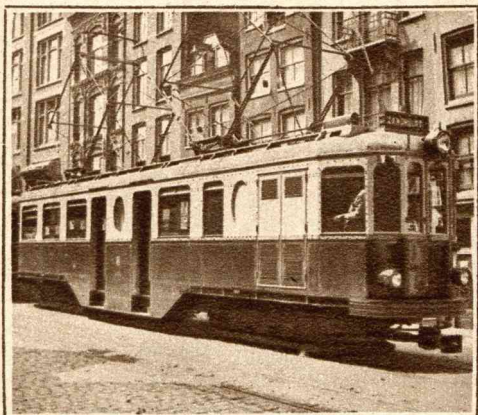
Maar mirakel of geen mirakel, het feit was niet te betwijfelen, toen hij de stem van Ambler, toen het gelach was geëindigd, hoorde roepen:

„Jij arme, onnoozele vlieg in het web. Dacht je mij te kunnen overtroeven, Baxter? Leer dit van mij: De manier om een dwaas te vangen is, hem eerst een poosje los te laten

Trouwens, waarom, vroeg hij zich bij eenig nadenken af, zou de bouwer van een kerker daarin een geheimen uitgang hebben gemaakt, die alleen voor den gevangene van nut zou kunnen zijn? Tom hield dus met dit onderzoek op en deed, om zijn batterij te sparen, zijn lantaarn uit. In de pikzwarte duisternis kon hij evengoed, misschien zelfs nog wel beter nadenken, dan in het licht.

Zou er geen manier te vinden zijn, om uit die steenen kist te komen? Had hij niet, toen hij de deur open zag, het breekijzer buiten gelaten, dan zou hij daarop zijn hoop hebben gezet.

(Wordt voortgezet)

Een nieuwe motorwagen, op de lijn Amsterdam-Zandvoort der E.S.M. in gebruik genomen. 't Zijn soliede en praktische rijtuigen, met entrée in 't midden, automatische koppeling, noodrem enz.

Wanneer men goeden wijn vermengt met gewoon water of spuitwater, krijgt men een drank, die minder smakelijk is. — Als men goeden wijn vermengt met

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein

is het resultaat juist andersom. De met Victoria-Water vermengde drank is lekkerder geworden.

Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

DE KINDERMOORD

Een reiziger, die de Vereenigde Staten doorreisde was eens getuige van het volgende voorval, dat hij aldus verhaalt :

Eenige jaren geleden wandelde ik op een schoonen zomerdag door een der drukste straten van New-York, toen ik een tamelijk fatsoenlijk gekleed man met een kind op den arm voor de deur van een groot hotel, dat tegelijk koffiehuis en restaurant was, zag stilstaan. Het kind zag er akelig uit en werd door den man vrij hardhandig op den grond gezet. Op barschen toon zeide hij tot den kleine : „Loop nu maar op je eigen beenen, ik wil je niet langer dragen.”

„O, lieve vader, draag mij toch naar huis, want ik heb zoo'n pijn in mijn voeten. Ik ben immers door een wagen overreden en kan onmogelijk naar huisloopen,” zuchtte het jongske.

De voorbijgangers en de lieden, die voor de opgeschoven ramen van het koffiehuis hun glaasje dronken, waren verontwaardigd en gaven hunne afkeuring vrij luid te kennen. Doch de onmeedoogende vader stoorde zich niet aan hen en riep uit :

„Dat is maar gekheid. Ik sla je bont en blauw, als je niet dadelijk opmarcheert. Je zult naar huis loopen!” Daarop gaf hij het ongelukkige wicht een gevoeligen slag op het hoofd, zoodat het kermende tegen de straatstenen sloeg.

Zooals te begrijpen is, steeg de verontwaardiging der toeschouwers ten top. Een uit de menigte voegde den ontaarden vader toe :

„Is dat uw eigen kind dat ge zoo mishandelt?”

„Bemoei u met uw eigen zaken!” luidde het bitse antwoord.

„Hij is mijn vader! Hij is mijn vader!” sprak nu het kind; „hij heeft reeds mijne moeder en mijn zusje vermoord en nu wil hij mij eveneens van het leven berooven. Help mij! Red mij uit zijn handen!”

De woede der omstanders kende geen grenzen meer. Van alle kanten drong men op den kinderbeul aan, de vuisten balden zich en toen hij het ongelukkige kind opnieuw een vuistslag wilde geven werd hem dit belet.

„Als ge zoo voortgaat met dit ongelukkige schepsel te mishandelen, zullen wij u aan de politie overleveren!” zeiden eenige der menschen, die het dichtst bij hem stonden.

De opgeheven hand van den vader daalde, doch eensklaps stak hij haar in den borstzakenschreeuwde het kind :

„Past op, hij zoekt naar 'n mes om u of mij dood te steken!” De meesten der hem omringenden gingen eenige passen achteruit, slechts enkelen der moedigsten bleven staan.

Laten we hem grijpen en binden en naar het politiebureau brengen,” schreeuwden zij door elkaar.

„Maar eerst zal ik mij wreken en hem naar de andere wereld helpen!” brulde de vader en hij stak het mes tot aan het heft in de borst van zijn slachtoffer. Een half gesmoorde gil weerklonk : „Ik ben vermoord! Hij heeft mij gedood!”

VAN JORIS SNUGGER

Joris Snugger van „De Fuuthof”

Was een kerel 1e klas.

Niet vanwege de financiën

Maar omdat hij snugger was.

Hij kon heel precies vertellen

Wat voor weer er was op til,

Of er regen kwam of droogte

Of het wind'rig werd of stil.

't Was een wonderknappe kerel,

Ongelooflijk was hij bij,

Hij doorschouwde de mysteries....

Ja, zelfs van een kippenei.

Wat er huisde in 't verborg'ne,

—Of 't een hen was of een haan —

Snugger zei het van te voren

En daar kon je vast op aan.

Tegenspoed bij 't kiekens broeden

Werd tot nul gereduceerd,

Wanneer 't zaakje volgens Snugger

Was mèt kennis bestudeerd.

Hoeveel hanen, hoeveel hennen?

't Aantal stond te voren vast

En geen broedster kon nog keeren,

Wat door Snugger was gepast.

Vijftien uitgezochte eiers,

Volgens Snugger z'n systeem,

Lagen ergens in een hoekje

En een kip er overheen.

Vijftien uitgezochte eiers

—Veertien kippen en één haan —

Wachtten daar bij zóóveel graden

't Einde van hun eibestaan.

En in stille, warme uren

Heeft de kip haar plicht gedaan,

Is met vijftien lieve kuikens

In den zonneschijn gegaan.

Al die kiekens groeiden prachtig,

Werden groot en kregen spraak,

En na zes maal 14 dagen,

Nou, toen kraaide heel de zaak!

J.P.

en toen scheen het kind den laatsten adem uit te blazen.

Thans gingen de toeschouwers den moorde-

AMSTERDAMMERTJES

DE LEEGLOOPER.

Eigenlijk was hij niet meer dan 'n zwerver, 'n vagebond, al bedelde hij niet langs den weg. Hij bezat een kleine lijfrente van een oude dame, waarbij hij lang huisknecht geweest was. Die lijfrente was hem voldoende. Net genoeg om te leven, eens of tweemaal per week een warm maal in een gaarkeuken en verder brood en worst, met slappe koffie, die hij zelf gereed maakte op 'n petroleumstel in zijn armoedig slaapkamertje. Oud was hij nog niet, vijftig ongeveer, maar hoewel hij nog heel goed wat had kunnen verdienen, hij had er geen lust in, was 't leeg loopen gewend door jarenlangen dienst in deftig heerenhuis, waar de huisknecht haast niets te doen heeft.

Als 't mooi weer was, zat hij op 'n bank in een of ander park, keek naar de spelende kinderen en de zwanen of naar de tuinlui, die ijverig werkten. Als 't regende of koud was, zocht hij beschutting in de stationshal, of in 'n wachthuisje van de tram. Vaak maakte hij 'n praatje met iemand die toevallig naast hem zat, en op zijn beschaafde manier van oud-huisknecht, vertelde hij van zijn armoede, kreeg dikwijls 'n kwartje of meer van zijn toehoorders, die meelij hadden met den man die geen baantje kon vinden en als de toehoorder geen geld te missen had, was er toch wel 'n sigaar of sigaret voor hem.

Waarom zou hij dan werken!

En nu zat hij weer in het park en keek naar de spelende kinderen. Een klein meisje kwam naast hem op de bank zitten en begon ijverig aan een kous te breien.

„Waarom speel je niet met de kinderen, inplaats van te breien?” vroeg hij vriendelijk.

Het meisje keek 'm aan, zag dat het een goedgeoede oude man was, en vertelde toen, van thuis waar geen vader was om voor moeder en de drie kinderen te zorgen en dat zij moest breien als ze geen school had, om ook wat te verdienen, en toen, in een vlaag van medelijden, stopte hij het kind een rijksdaalder in de hand, nam haar de breikous af en zei : „Vooruit, ga spelen, klein ding!”

Het kind speelde even later recht gelukkig en de man dacht, hoe hij nu het tekort moest aanvullen in zijn portemonnaie. Wat hij weggegeven had was de helft van zijn wekelijksche ontvangst en hij zou het kind iedere week

wel een rijks willen geven, dan kon zij spelen, inplaats van breien als een oude vrouw!

Driedagen later had de leeglooper een baantje als pakhuisknecht, en het kind kreeg iedere week haar rijks! T.L.

naar te lijf. Doch deze zette het kind op den arm en terwijl hij den hoed afnam sprak hij :

„Damesen Heeren, dit kind is slechts een houten pop en ik ben een buikspeler. Wees zoo goed mij een kleine gift te schenken en ik zal u daarvoor hoogst dankbaar wezen.”

Glimlachend ging hij met den hoed rond en de meer dan verbaasde getuigen van dit tooneeltje vergaten niet hem wat te geven.

Een aardige strandkier uit Zandvoort, de badplaats voor ons Amsterdammers. We kikten nu eens niet naar of langs den zeekant, maar namen 'n aardig groepje, sprekend van ouderrust en kinderspel, onder de lens.

De propaganda-dag der afdeeling „Ons Buiten” van den Bo

Zondag, op 't complex tuinen aan de Baarsjes, bij den Adm. de Ruyterweg en den Haarl

Een kiekje van het bloemen-corso.

Een der aardigste groepen uit den optocht.

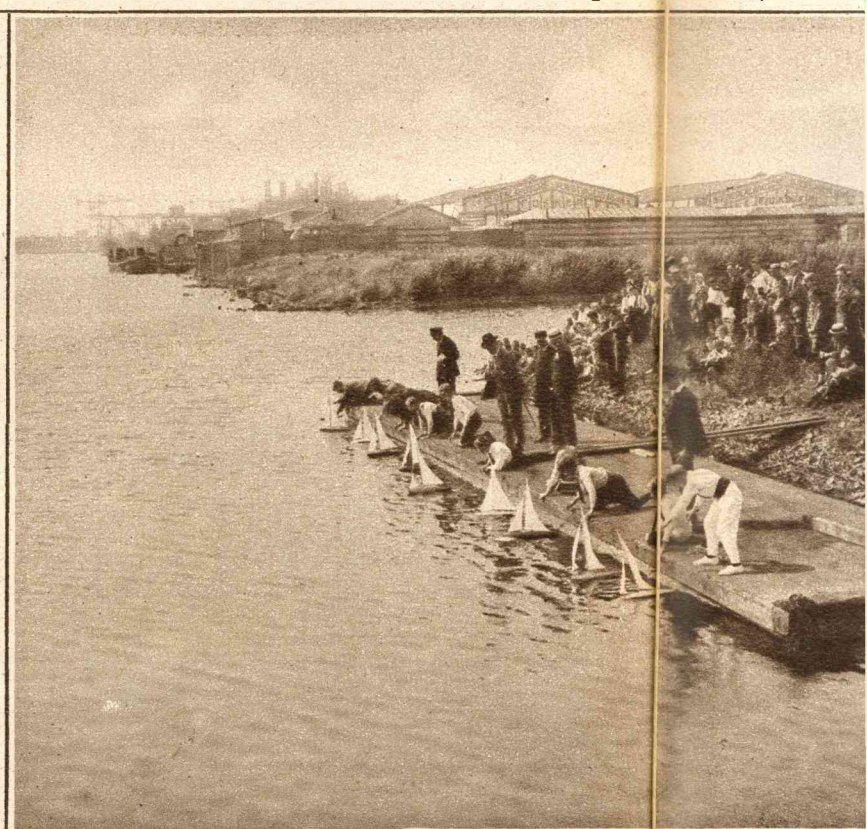
Deel

Een zeilwedstrijd voor de jeugd, met zelf-vervaardigde imitatie-6-n

Het Johan van Hasseltkanaal, achter de Fokker-fabriek, was het terrein van dezen aardigen wedstrijd, wa

Zeil en want worden voor 't vertrek geducht nagezien.

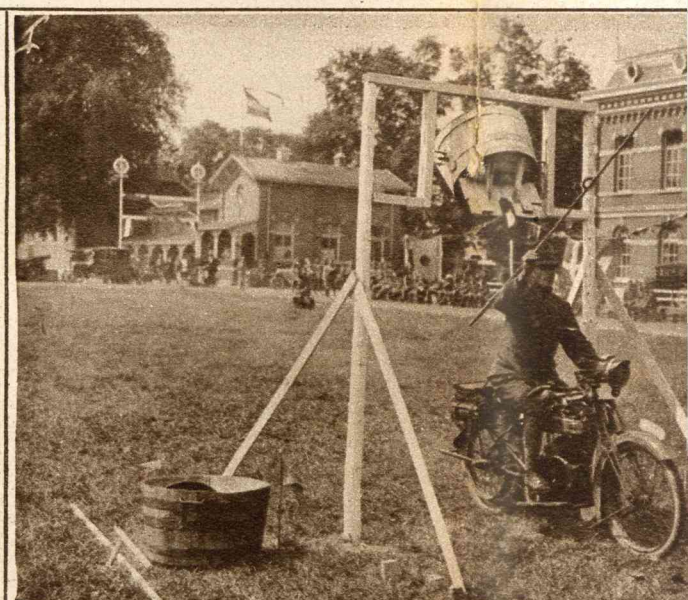
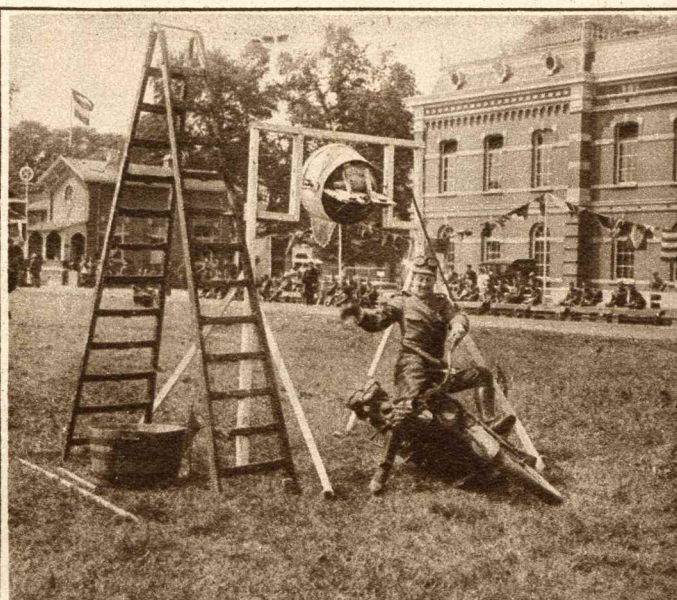

De negen mededingers aan den start.

Het tienjarig bestaan van den motordienst op het terrein der l

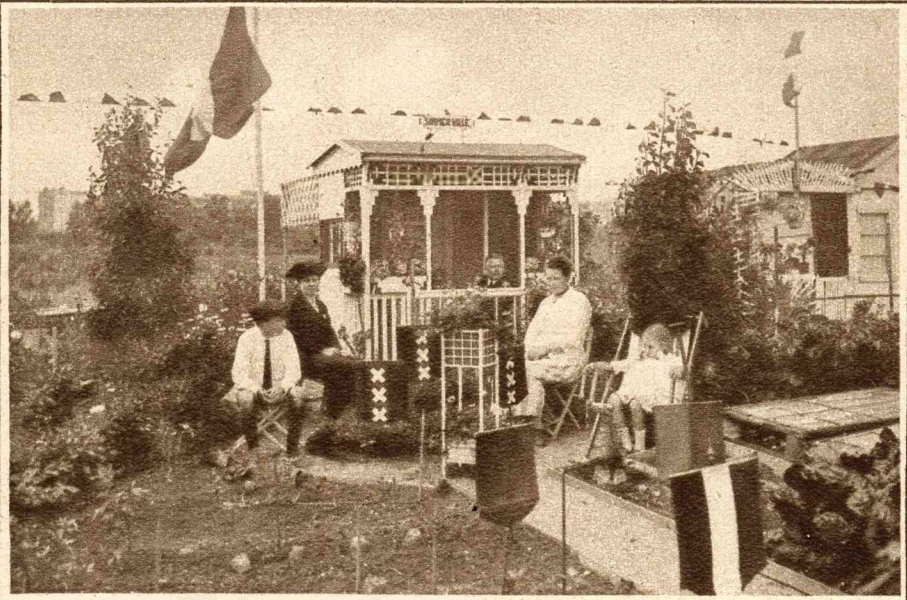

De Minister van Oorlog kwam de feestelijkheden bijwonen.

Van de behendigheidswedstrijden. Een nummer dat lachsucces had: het ringsteke

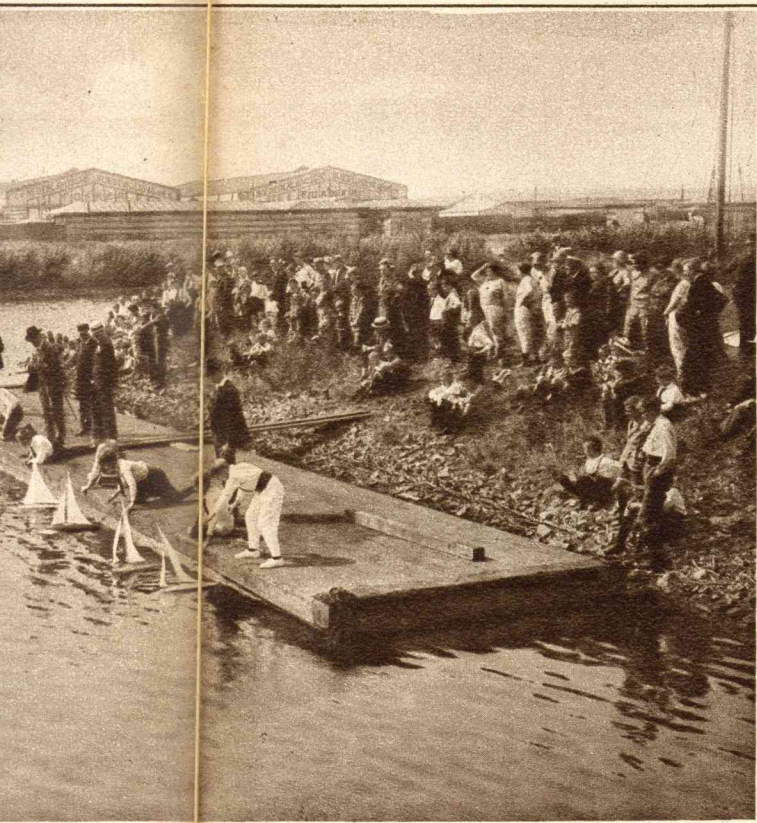
iten" van den Bond van Huurders van Volkstuinen,
 le Ruyterweg en den Haarlemmerweg. Een echt zomerfeest vol zon en blijden bloei!

Deelnemers aan den bloemstukken-prijskamp.

Een der aantrekkelijke Zondagsverblijven.

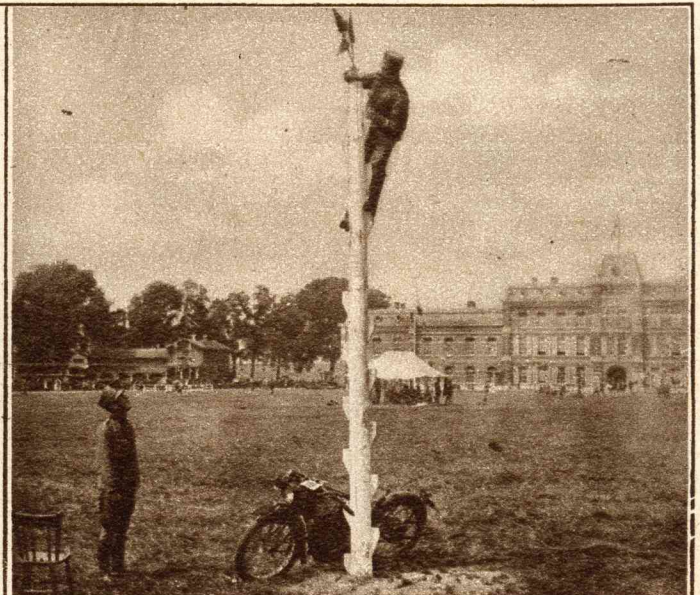
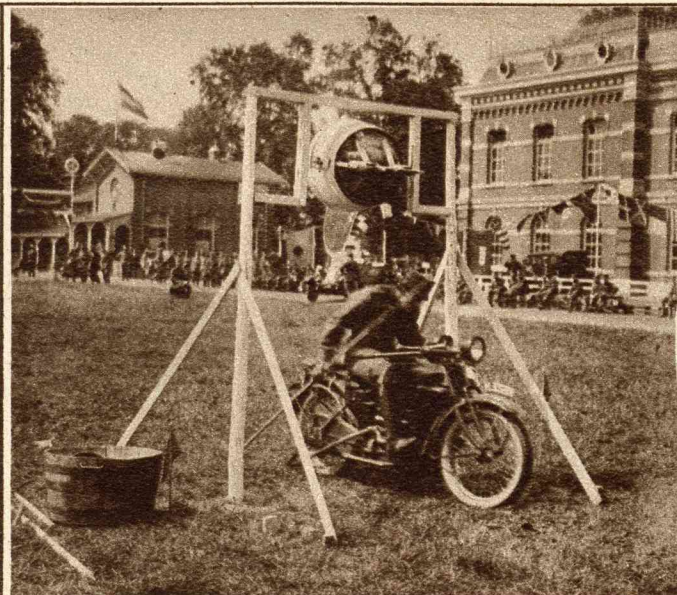
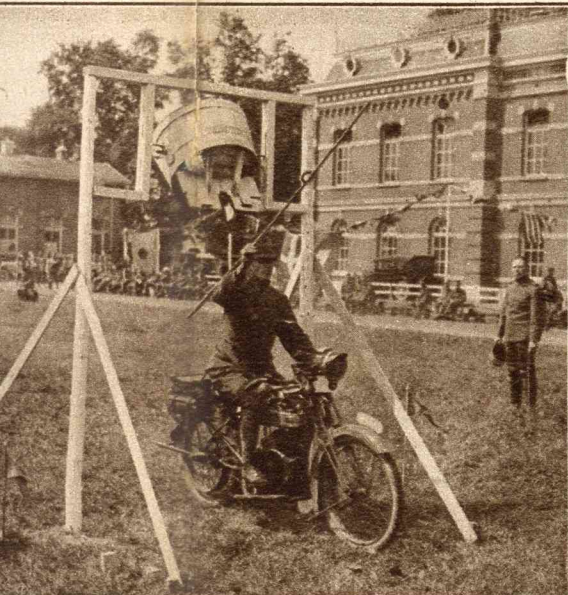
aardigde imitatie-6-meter-jachten, door jongens van „Ons Huis.”
 Een aardigen wedstrijd, waarbij de zeewaardigheid van menig speelgoedvaartuig voordeelig uitkwam!

egen mededingers aan den start.

Een der jachten zonk. Een zwemmer duikt het op.

op het terrein der Haarlemsche cavallerie-kazerne gevierd.

er dat lachsucces had: het ringsteken. Wie miste kreeg een koud stortbad!

Een paal beklimmen en de seinvlaggen verwisselen.

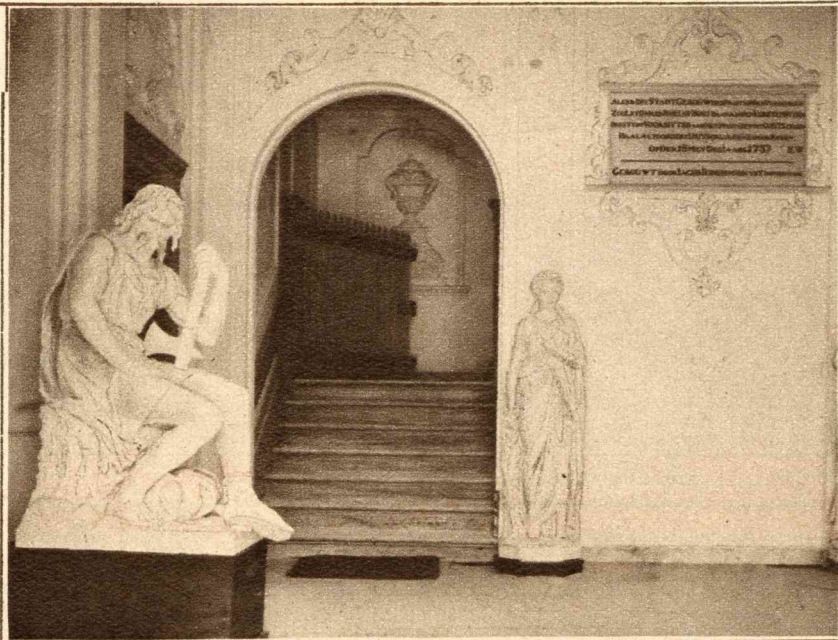
HET STADHUIS TE EDAM GERESTAUREERD

De restauratie van het Edamsche Stadhuis (1737) is gereed gekomen. In de vestibule zijn de groepen beelden door den heer W. van Dijk geheel hersteld en in de Burgemeesters- en Commissiekamer zijn schilderijen geplaatst. De Raadzaal, waarvan het kostbare geschilderde behangsel zoo in verval was, is

bijzonder verfraaid. De opnieuw geschilderde en vergulde zolder, lambrizeering en ballustrade geven een bijzonder frisch aanzien. Het geheel is als het ware in een museum herschapen en doet de Hollandsche zindelijkheid, waar wij zoo trotsch op gaan, alle eer aan. O.a. worden de trappen wekelijks nog geschuurd!

Het Stadhuis, dat een deftigen indruk maakt met zijn sierlijk torentje.

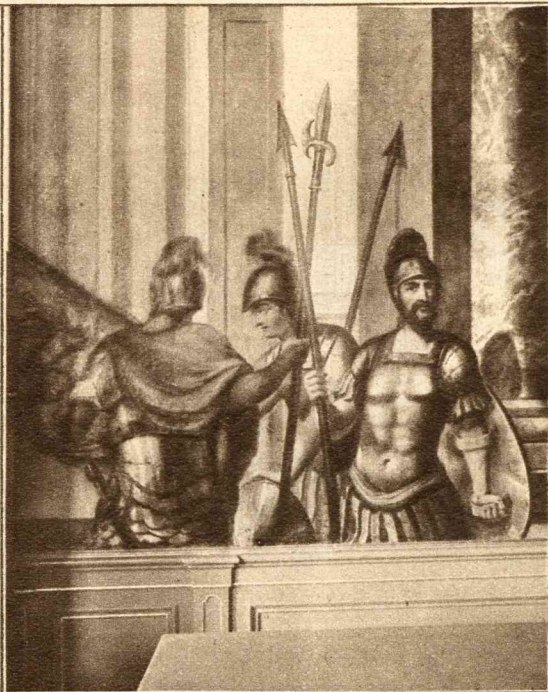
Entrée, met de herstelde beelden en trap naar de eerste verdieping.

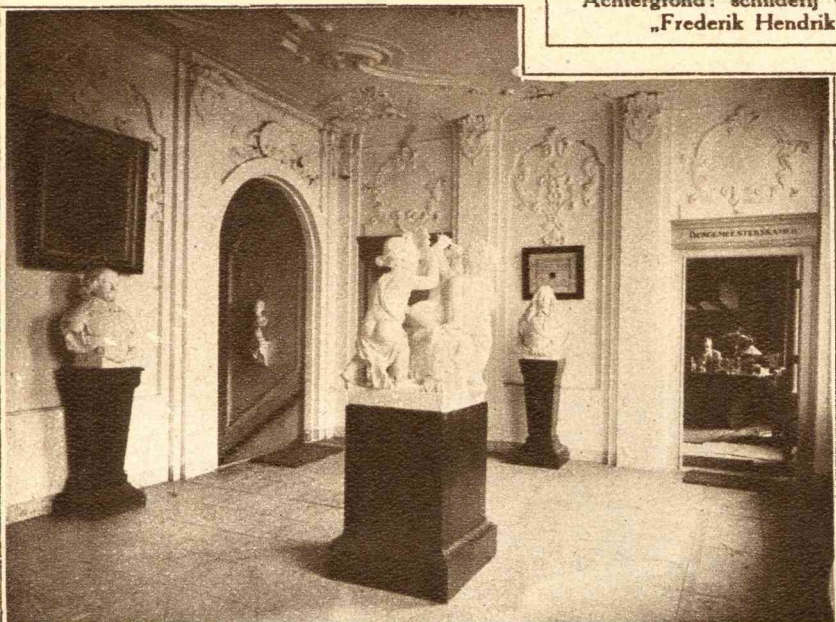
Schilderij in de Raadzaal: „Salomo's eerste recht.” (W. Rave, 1738).

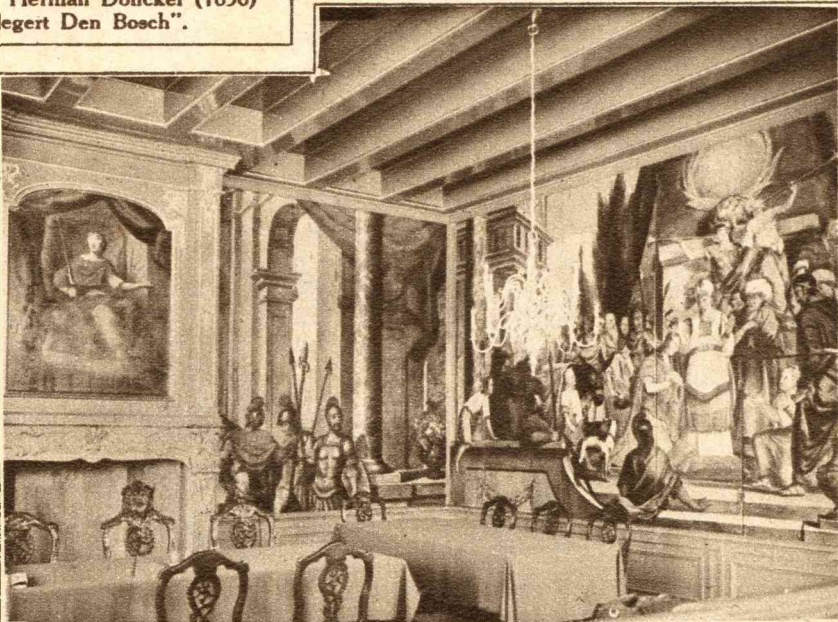
De Burgemeester, de heer Th. C. P. M. Kolschoten, die bij zijn ijverige zorg voor de welvaart van Edam en Volendam ook het behoud der kunst nastreeft. Achtergrond: schilderij van Herman Doncker (1636) „Frederik Hendrik belegert Den Bosch”.

Schilderij in de Raadzaal: „De wachters voor het paleis van Salomo”.

Vestibule der eerste verdieping, met doorkijk in Burgemeesterskamer. (Links: buste van Frederik Hendrik; midden: afgietsel van een der Schermerpoort-groepen, Alkmaar; rechts: buste Prins Willem II).

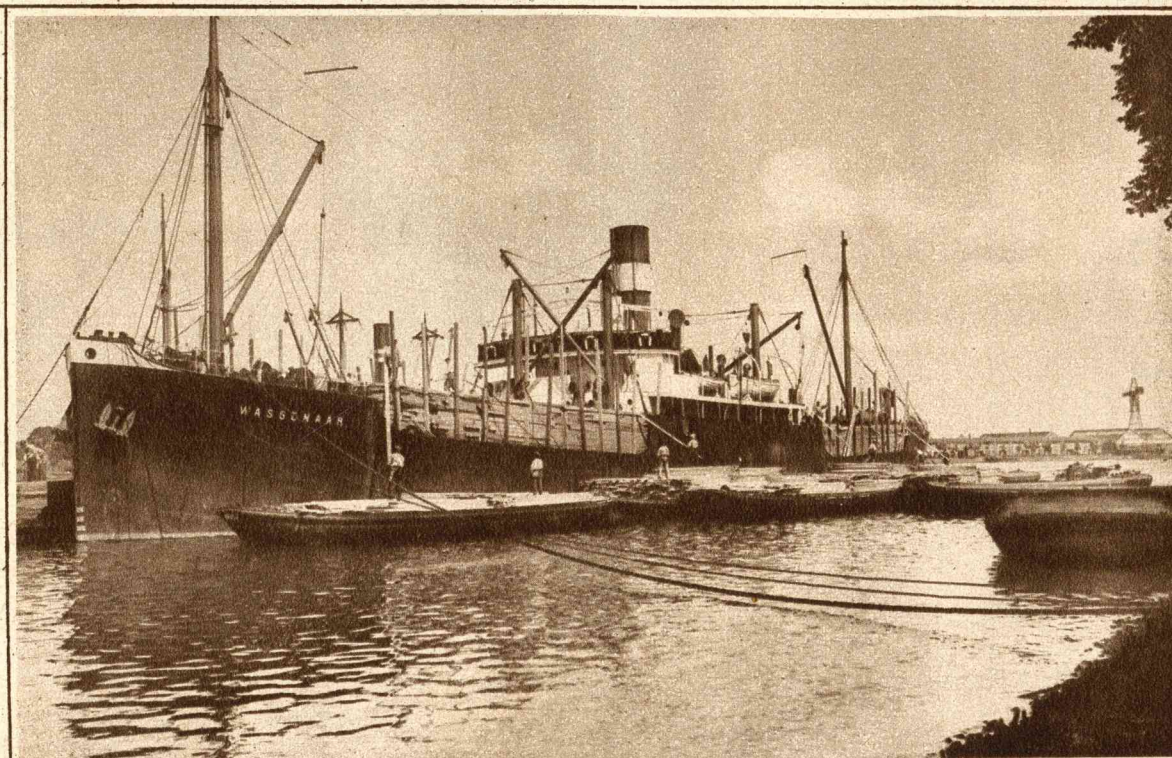
Een der hoeken van de prachtig gerestaureerde Raadzaal. Links: de Justitie; op den grooten wand: de zalving van Saul. Men ziet tevens iets van de in rococo-stijl gebeeldhouwde stoelen.

Langs de straat. Een Italiaansche dame wilde een mooi stukje Amsterdam schilderen, en tegelijk rustig schilderen. Tot onderwerp koos zij den Montelbaanstoren, tot troon het sectiehuisje der P.W. aan 't 's-Gravenhekje.

Langs de straat. Bij 't mooie zomerweer wordt er druk gemarkt. Dit tafreeltje van den pannenhandel op de Nieuwmarkt getuigt er van. Typisch is de gelaatsuitdrukking van sommige der koopsters!

Een drukke week in de haven van Zaandam. Niet minder dan acht zeeschepen met gezaagd hout kwamen daar aan om gelost te worden. Links: een kijkje op de houtvloot. Rechts: het lossingwerk in vollen gang.

EERSTE LIEFDE

DOOR
B. MEIJER

We zaten gedrieën, m'n pas gehuwde vriend, z'n vrouw en ik. Het was warm geweest dien dag en we rustten heerlijk uit op het terras van een koffiehuis aan het water. Het werd nu aangenaam koel en het orkest, dat uit een voortreffelijken kring van musici bestond, speelde gevoelige muziek. Of het nu kwam door den vallenden avond, die de banaalste alledagdingen een verrukkelijk geheimzinnig aanzien gaf, door de fantastische nog even lichtende, dan langzaam verflauwend wegdoezelende rossige tinten van de reeds ondergegane zon of door de inderdaad sentimenteel gespeelde muziek, of wellicht ook door de harmonische samenstrengeling van dit alles bijeen, dat we in een ietwat pathetisch droomerige stemming geraakten, werkelijk, ik zou het niet juist kunnen zeggen. Maar dat het feit was, dat we in die stemming waren aangeland, voor zoover hier van aanlanden sprake is, dat is zeker. M'n vriend, een rondborstige, eerlijke, impressibele kerel, begon dan ook onder dien invloed allerlei dingen uit het verleden op te rakelen en onder de pauze kwam hij als 't ware van zelf, na natuurlijkerwijze plagerig gevraagd en gul goedgunstiglijk verleende toestemming van z'n vrouwtje, tot het vertellen van z'n eerste liefdes-geschiedenis; wat wel een inderdaad onuitputtelijk onderwerp schijnt te zijn. Ziehier dan ongeveer hetgeen hij ons vertelde:

Het begon zoo: Ik was met een paar kameraden uitgegaan. Ik was toen geloof ik achttien of negentien, daar wil 'k af zijn.. doet 'r ook niet toe. M'n vrienden vonden me wegens m'n onvergeeflijke bleuheid doodelijk vervelend, dat wist ik. Maar ze duldden me, omdat ik bij uitgaan op vrije dagen niet op wat geld keek, en ze wel 'ns hielp bij 'r werk op de avondschool.. En misschien achteraf beschouwd ook wel, om mij als een zekere tegenstelling te gebruiken, waar hun meerdere mannelijkheid en durf, waarvan jonge meisjes zoo dolletjes schijnen te houden.. (hier lachte hij even plagerig naar mij en tegen z'n wijfje) ..zooveel te beter tegen uitkwam. Enfin, dat doet 'r eigenlijk minder toe, nie-waar?.... Ik dwong me dan in dien tijd te zijn, zooals allen die 'k kende waren.. Maar ik voelde.... zonder persoonlijke hoovaardij hoor.... dat het niet best lukte.. Ik ging uit.. dronk.. en kwam heel laat op Zaterdag- en Zondagavonden thuis.... In één woord: ik deed, hoewel het me heel moeilijk afging, als allen die ik kende deden.... Maar ik had niet veel geluk.... De meisjes vonden me saai en vervelend.... spraken in gezelschap bijna niet tegen me.... of lachten mimachtend om m'n verlegen en onbeholpen manieren.... Ja, ja (onderbrak hij zich op ons glimlachen).... lachen jullie maar.... ik biecht alles op hoor, net zoo als het was.... (en zich dan persoonlijk tot z'n vrouw wendend:) Ja, nou hoor je maar 's wat een held van niks je man vroeger was.... Enkel als ik tracteerde was 'k een beste, zie je.... en ik gaf dan ook bijna heel

m'n zuur verdiend kantoor-tractementje.... dat tusschen twee haakjes armzalig klein was.. daàr aan uit.... om me toch maar verdragelijk te maken.... Want alleen achtergelaten.. arme jongen die ik was.... zou ik van wanhoop gestorven zijn.... Maar ik dwaal af.... terzake!.... In dien tijd dan waren we.... zooals ik reeds zei.... met z'n drieën uitgegaan.... en maakten kennis met een paar meisjes.... Of juist m'n vrienden deden dat

Plots wendde het meisje.... Nelly heette ze.... zich vragend tot mij en vroeg: waar om ik heelemaal niets zeide.... en 'r zoo aankeek.... Ik schrikte hevig op uit m'n droomerig gemijmer.... Hopeloos hikkend, stamelde ik zoo iets als een verontschuldiging.... maar 't was een zoo erbarmelijke poging.... dat ze allen in lachen uitbarstten.... En ik... die geen raad meer met eigen figuur wist.... lachte zelf mee als een paljas om eigen idiotigheid.... Ik kreeg een kop als een boei.... en had maar het liefst dadelijk door den grond heen willen verdwijnen.... M'n kameraden wilden me zoogenaamd uit de verlegenheid helpen.. maar deden het zoo.... dat ze me daardoor nog belachelijker maakten....

Nelly had ook meegelachen, maar niet met die sarcastische minachting zooals de anderen.... En wonderlijk, vanaf dit oogenblik hield ze zich bijna uitsluitend met mij bezig.. M'n vriend naast me deed vergeefsche pogingen.... z'n superioriteit over mij wettend.... om 'r weer naar hem te doen luisteren.. Maar het gelukte hem niet.... Ze gaf 'm korte abrupte antwoorden en bleef heel intiem met mij alleen zitten praten.... Ik was in den zevenden hemel.. Ik voelde me.... om eens 'n dichterlijke vergelijking te gebruiken.... in haar en in de muziek als weggedroomd.. want we zaten in een concertzaal.... en sprak over allerlei dingen met een ongekennde vrijmoedigheid.... zooals ik het nog nóóit gedurfd had.. M'n ééne kameraad.... want de ander had het te druk met 'r vriendin.... deed nog een laatste poging.... evenmin als ik zelf er iets van begrijpend.... zich op te dringen 'r naar huis te mogen brengen.... Maar 't ging niet.. Ik gelukkige bracht 'r thuis.. en vergat haast in m'n geluk bij 't afscheid nemen.... een kus geven durfde ik niet.. te vragen of ik 'r nog eens zou weerzien.... In de concertzaal dan.... ze hield zoo van muziek, zei ze.... Dwaas die ik was, dacht 'k dat ze van mij hield.... Ha, ha.... zoo ineens maar.... maar ze hield slechts van muziek, van de geheimzinnige bekoring, die 'r voor haar vanuit ging.. En ik.... ik paste waarschijnlijk om d' een of andere reden slechts het best in de stemming, die die bij 'r opwekte.. Meer niet. Maar ik wist dat toen niet, en zij zeker even-

Een nieuw werk van prof. J. H. Jurrès zagen wij tentoongesteld in de kunstzalen van Frans Buffa en Zonen in de Kalverstraat. Het is een altaarstuk, bestemd voor de St. Agnes-kerk aan den Amstelveenschen weg en brengt Agnes' marteldood in beeld met die meesterschap van compositie, die kracht en die ontroering, waaraan prof. Jurrès zijn roem dankt.

.... want ik wist zooals gewoonlijk met mijn eigen houding geen raad.... Vergeefs trachtte ik mee te doen.... maar 't ging niet.. altijd als 'k wat tegen een meisje zeggen wou.. broekje dat ik was.... begon 'k onvergeeflijk te stotteren.... sprak allerlei onsaamhangenden onzin en kleurde van kop tot teen.... Waarop dan meestal.... wat begrijpelijk is.... het meisje zich minachtend van me afwendde.... Ook dezen avond voelde ik dat het zoo gaan zou.. en zweeg dus maar.. Temeer daar 't ééne meisje over me, me zoo goddelijk mooi leek.... dat ik als betooverd 'r aan bleef zitten staren.... terwijl de anderen 'r om 't hardst complimentjes maakten.

Ik begreep dit eerst veel later.... De dagen die me scheidden van den avond onzer afspraak leken me jaren toe. Ja, lach maar (wendde ie zich eveneens glimlachend tot ons) ik telde zelfs de uren die 'k nog doorworstelen moest. Ik leefde als in een droomtoestand.. en zag niets dan 't blonde kopje met die groote blauwe oogen.... Wat een verliefde dweper, hè.. Nou, eindelijk was de avond dan aangebroken. Ik was maar eventjes een heel uur te vroeg voor het gebouw, bang in mijn zenuwachtigheid om te laat te zullen komen. Ik wachtte tot den afgesproken tijd, maar niemand kwam. Wat ik toen doorleefde, het is werkelijk niet te zeggen.. Voor een ander betekende zooiets mis-

schien heel weinig... voor mij toen haast alles... M'n eenigste mooie droom dien ik in dien zoo troosteloozen tijd had, was daarmee verdwenen. Ik was radeloos! Maar ik wou het nog niet verloren geven... Ik kon en wilde het niet gelooven. Wanhopig wachtte ik nog twee uur lang voor het gebouw, maar zag niets. Diep rampzalig ging ik eindelijk naar huis. Toch wilde ik nog niet alle hoop opgeven. In m'n waanzinnige smart dacht 'k den dag verkeerd te hebben verstaan, wat natuurlijk onzinnig was, want ik had het duidelijk gehoord en het maar al te goed onthouden... Toch wachtte ik... hoewel ik de krankzinnigheid er heel goed van voelde, den volgende avond, op denzelfden tijd... Maar begrijpelijkerwijze kwam niemand. Bijna elken avond als ik maar even kon, kwam 'k in die concertzaal om te zien of ze 'r niet was... maar altijd tevergeefs. Eindelijk heb ik 't maar moedeloos opgegeven, en bleef me niets meer over dan haar beeld in m'n herinnering... en de stille hoop haar nog eens te zullen ontmoeten. Ik veridealiseerde haar in m'n afzondering tot een soort van engelachtig wezen... de verpersoonlijking van alle mooie eigenschappen en deugden... Maar ook deze droom zou me niet gelaten worden... Plots, ongeveer een jaar later — ik had bijna alle hoop haar ooit weer te zien opgegeven — ontmoette ik 'r eensklaps op straat... Als zinneloos achtervolgde ik haar... dorst haar echter niet aan te spreken. Te plotseling was het gebeurd... Ergens in een heeren-mode-artikelen-winkel ging ze naar binnen... Ik begreep dat ze daar in dienst moest zijn. Dien avond ging ik in een geweldig nerveuze stemming een das koopen... Ik kon echter, toen ik voor 'r stond, geen woord uitbrengen... En moet toen zeer vreemd gedaan en zonderling aldoor maar naar haar gekeken hebben, want ze wendde zich geërgerd af. 'k Zag 'r iets fluisteren tegen het meisje naast 'r... die daarop lachend naar me opkeek... Ik begreep dat ze me niet herkend had, maar ik had haar dadelijk herkend... Hoe kwam dat nu?... vroeg ik me zelf af in m'n onnoozelheid. We hadden elkaar toch al dien tijd gezocht... en we hielden toch van elkaar. Den volgende dag, na een slapeloozen nacht al m'n moed verzamelende — want zóó had ik 't allerminst verwacht, ik had minstens gedacht dat we elkaar snikkende in de armen zouden vallen na zoo'n lange scheiding — stond ik in vreeselijk zenuwachtige stemming op 't sluitingsuur te wachten. Eindelijk kwam ze... Ik sprak 'r aan, zei hakkende en hevig kleurend wie ik was... en stamelde op haar al maar sprakeloos verbaasd kijken, of ze zich mij dan in 't geheel niet meer herinnerde... niet meer kende... Ze scheen even na te denken... en begon toen plotseling en schel te lachen. Haar gezicht kreeg daarbij een onaangenaam-spottende uitdrukking... Ach nee... ze leek in 't geheel niet meer op m'n droombeeld... dat was héél, héél anders, en had bijna niets meer met haar gemeen... Eindelijk, met lachen opgehouden, sprak ze koud — 't ging me door m'n ziel —: „Ach ja, nu herinner ik me nog zoo iets... Maar 't is al zoo idioot lang geleden, hè... Ik kon, geloof 'k, niet om d'een of andere reden... Maar bovendien,” viel zij zichzelf in de rede, „wat wilt u dan nu nog, na meer dan een jaar... Dat is toch al te mal... Ik ben trouwens verloofd... dus nergens geen sprake meer van, hoor... Bonjour m'nheer...” En weg was ze. Maar niet alleen zij, ook m'n droom van een jaar was vernietigd... 't Was of ik plots uit een langen bedriegelijken slaap wakker geschud werd, en alles in ware gedaante en proportiën terugzag... Ja, ja... dit was het einde van m'n eerste liefde.”

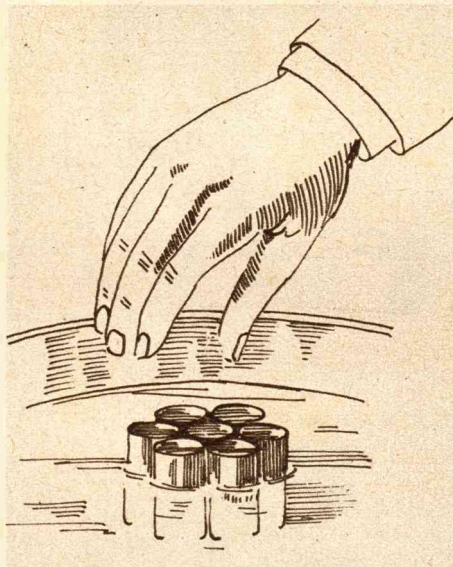
Hier zweeg de verteller, even nog strak voor zich heen starend, als weg in herinnering, kuchte dan en sprak, met een vreugde-stralend

gezicht beurtelings z'n vrouw en mij aanzien: „Ja... maar dat is voorbij, hoor... dat is genezen... Dat was nog een echte desillusie uit m'n jeugd... Want nu, kijk ons beiden maar 'ns aan, hè... Is m'n droom nu niet verwezenlijkt, wat?”

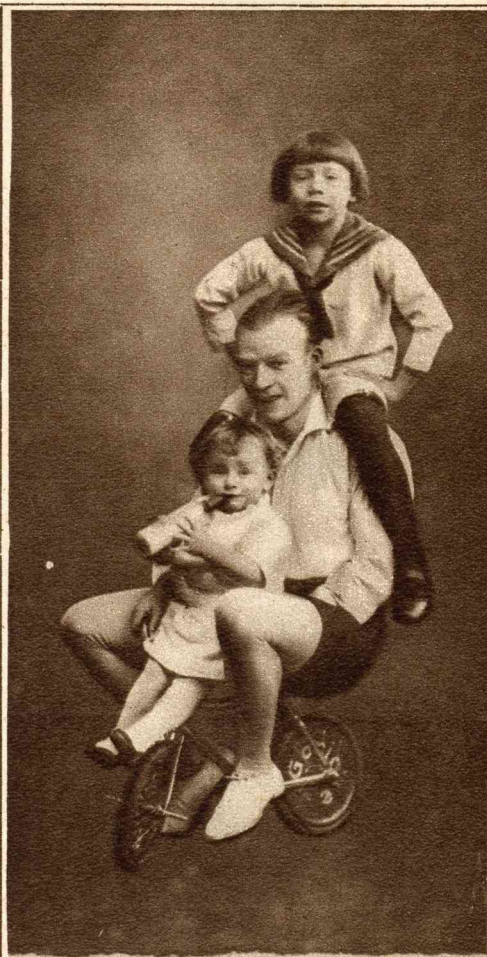
Ik zag beiden in hun door liefde verinnigde gezichten, hem en haar, knikte ja en lachte hen hartelijk toe.

ONS KINDERHOEKJE

EENDRACHT MAAKT MACHT.

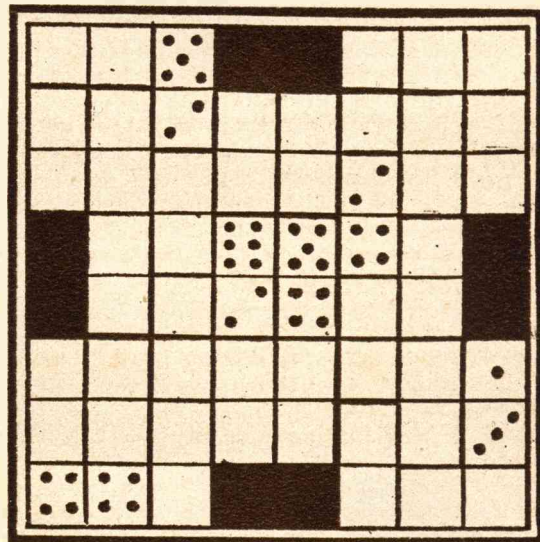

Het gaat er hier om, zeven kurken loodrecht op het water te laten drijven. Men plaatst een kurk loodrecht op de tafel en daaromheen zes andere. Men neemt ze nu alle zeven tegelijkertijd op en houdt ze onder water. Als men nu voorzichtig deze kurken loslaat, zullen ze alle rechtop blijven drijven.

Met z'n drieën op een lilliputter-fiets!

EEN LEGOPGAVE MET DOMINOSTEENEN

Op de afbeelding ziet ge eenige dominosteenen liggen met de oogen omhoog, terwijl de andere steenen omgekeerd zijn.

Alle 28 steenen vormen samen een groot vierkant van 64 ruitjes, waarvan de zwarte plekken openingen tusschen de steenen beteekenen.

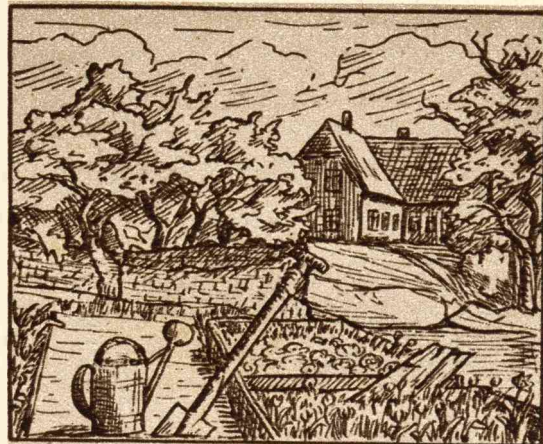
De 28 steenen moeten nu zoodanig gelegd worden, dat de oogen van alle vierkantjes van onder naar boven, van rechts naar links en over de diagonalen van 't groote vierkant, samengesteld, altijd 21 tot uitkomst geven.

De aangegeven steenen mogen niet verplaatst worden. Los dit merkwaardige kunstje eens even op. Het zal u stellig meevallen.

1. Zestig spreuwen op den toren,
Vijftig kwartels in het koren,
Dertig ridders op het slot,
Vijftig boeven in het kot,
Twintig ezels in de stad,
Hoeveel pooten maken dat?
2. Welke visch kan men in October vinden?
3. Ik ben uit 5 letters en ben een gebouw. 1, 5, 2, 3, geeft men soms aan een stout kind.
4. Welken watervogel kan men in dennenbosschen vinden?
5. Er is in de wereld een jongen die zijn naam begint met den kop van een ezel en eindigt met den staart van een paard.
6. Wie loopt toch nergens henen,
Al heeft hij flinke beenen?

ZOEKPLAATJE.

Waar is de tuinman?

ROOKT

Spa tram

DE VROUW EN HAAR RIJK

WAT MOET GE DOEN WANNEER GE UW HUIS GEMEUBILEERD VERHUURT?

Wanneer de vacantietyd is aangebroken en de huisvrouw zoo dolgraag met haar gezin er eens „uit” wil, dan verdient de vraag: „Zal ik het huis in de vakantie verhuren?” ernstige overweging.

De geldelijke voordeelen, die er uit voortvloeien en die dikwijls alleen het uitstapje mogelijk maken, worden angstvallig opgewogen tegen de nadeelen die het verhuren van het huis, met alles wat ons dierbaar en lief is, aan totaal vreemde personen natuurlijk meebrengt. Hoe dikwijls hooren wij niet van alleronaangenaamste ervaringen door onze kennissen opgedaan, die hun huis, „nog al op re-commanda-tie” verhuurd hadden. Anderen hebben weer niets dan lof over de tijdelijke bewoners van't huis en bevelen 't warm aan. Het is natuurlijk verreweg het aangenaamste om uw huis te verhuren aan families die u persoonlijk bekend zijn, zelfs al is de geldelijke tegemoetkoming dan wat minder groot. Maak in ieder geval, met wie ook, geen mondelinge afspraak.

Zoo licht ontstaan er misverstanden en vermeld duidelijk de datums waartusschen ge uw huis beschikbaar stelt. Bepaal duidelijk, of bij den prijs is inbegrepen het gebruik van huishoudlinnen en tafelzilver en maak een of andere overeenkomst wat betreft het verbruik van gas, electrisch licht en eventueel brandstof. Lees den gas- en electrischen meter precies af, wanneer ge uw huis verlaat, schrijf den stand der meters op met den datum en overhandig deze notitie aan uw huurders.

Wanneer de tijdelijke huisvrouw het huis verlaat, moet zij ook den meterstand opnemen en noteren. Ge kunt nu precies zien hoeveel gas en stroom er gebruikt is en zelfs als ge het gebruik hiervan in uw huurprijs hebt inbegrepen, is het toch goed om na te zien of ge er op deze wijze bij verliest of wint. Sommige huisvrouwen zijn, hoewel overigens zuinig, ontzettend roekeloos met gas en electrisch licht.

Wanneer de beschikbare ruimte het eenigszins toelaat, zou ik u willen aanraden om een klein kamertje, een ongebruikt slaapkamertje of een groote muurkast desnoods, voor uw eigen gebruik te reserveeren. Hierin bergt ge de zaken die ge niet door uw huurders wenschte te laten gebruiken, zooals een naaimachine, een grammofoon, antiek porcelein en bibelots die niet vervangen zouden kunnen worden, kostbare boekwerken, portretalbums, enz. enz. Hier bergt ge ook uw kleren, die ge uit de kasten hebt moeten nemen om ze voor uw huurders te ontruimen. Het is een kleine moeite om alle kasten van schoon papier te voorzien. Het staat zooveel verzorgder. Wrijf de ijzeren voorwerpen, zooals strijkijzers, enz. die niet gebruikt zullen worden, in met een dun laagje vaseline. Ge moet wel bedenken dat de personen die uw huis huren er ook hun vakantie komen doorbrengen en — al zullen ze het huis niet verwaarloosen, ge kunt niet vergen dat er bijzondere zorg aan het onderhoud besteed wordt. Het is noodzakelijk dat ge een inventa-

PARASOLS

De vorige week gaven we een praatje over de nieuwe parasols. Hier hebben we een serie foto's, waarop we behalve origineele, nieuwe

zomertoiletten, ook, al zijn 't niet de besproken kostbare leeren exemplaren, smaakvolle voorbeelden zijn te zien van de in Parijs dezen zomer gedragen parasols.

ris maakt van alles wat in uw huis aanwezig is. Het is niet zoo'n ontzettend werk als ge zoudt denken. Wanneer ge maar systematisch te werk gaat en niet alles op de laatste week laat aankomen. Ge behandelt iedere kamer met zijn kasten achtereenvolgens. De inhoudslijst van de kasten hangt ge binnen in de deuren.

Wanneer ge huisdieren hebt, is het altijd moeilijk hieromtrent een schikking te treffen. Niet iedereen houdt van honden of katten of is er op gesteld een vogel of een aquarium te verzorgen. Ge kunt dan een afspraak met een dienstbode of een goede kennis maken, die zich over de dieren zou willen ontfemen.

BESCHERMENDE KLEUREN.

Het is opmerkelijk, dat de bewoners van warme en tropische gewesten bij hun hoofdbedekking de voorkeur geven aan rood, oranje en zwart, en men heeft opgemerkt, dat ook bij de dierenwereld van deze warme streken, bij vogels en andere dieren, die veel blootgesteld zijn aan de zon, deze kleuren overwegend zijn.

In de „Daily Mail” verklaart een tropenreiziger dit verschijnsel aldus, dat deze verven de beste bescherming tegen de gevaarlijke werking van de ultra-violette stralen uitoefenen. Om dezelfde reden gebruikt een fotograaf rood licht, wanneer hij in de donkere kamer werkt. De bewoner van Madras beschermt zijn hoofd door een doek, die rood, oranje of zwart is. De Turken en Egyptenaren volharden bij hun roode fez en de Griek draagt een roode muts

en een scharlaken sjerp. Spanjaarden en Italianen van beide geslachten hullen zich in het zwart en dragen zwarte hoeden en mantilla's. Sommige Arabische stammen beschermen zich door zwarte doeken voor het gezicht, of wrijven hun huid met roode of zwarte aarde in. De neger wordt al van nature door zijn zwarte huid tegen de zonnestralen beschermd.

De beschermende kleuren zouden ook zeer nuttig kunnen zijn voor andere doeleinden, bijvoorbeeld het bewaren van melk voor kinderen in roode flesschen en het dragen van roode parasols tegen zomersproeten.

NUTTIGE WENKEN.

Witte vlekken op eikenhout door water ontstaan, kan men verwijderen door 't wrijven met een kurk, vochtig gemaakt met wat olie. Daarna doet men wat sigarenasch op de vlek.

Eiervlekken op zilveren lepeltjes verdwijnen door ze flink af te wrijven met wat zout.

Als een pan riekt naar de uien, die er in gekookt zijn, zet men die op 't vuur met water, waarin een weinig azijn. Spoedig is de onaangename lucht er uit verdwenen.

DAMES! Moderne Inrichting voor HAARWASSCHEN . . . f 1.— Difo met ONDULATIE . . . 1.25 Dito extra . . . 1.75 KAPPEN . . . 0.75 MANICURE . . . 1.— ELEC. VIBROMASSAGE . . . 1.— **MAISON BOLTEN** Kalverstr. 177, 1ste étage. VAKKUNDEGE BRANDELIJNG

GRIJZE HAREN

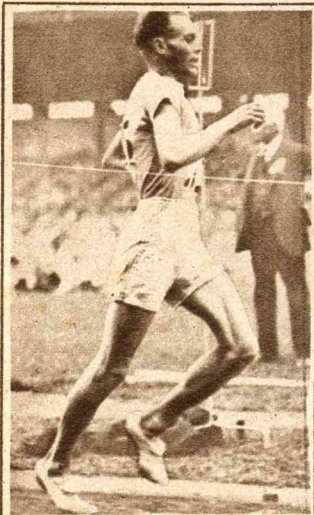
HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) en Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

DE OLYMPISCHE SPELEN TE PARIJS

Ondanks het weinige succes der Hollandsche atleten — hetgeen trouwens was te verwachten — en het feit, dat deze pagina niet wordt gesierd met Hollandsche contereitsels, willen wij de helden van Parijs aan de vergetelheid ont-

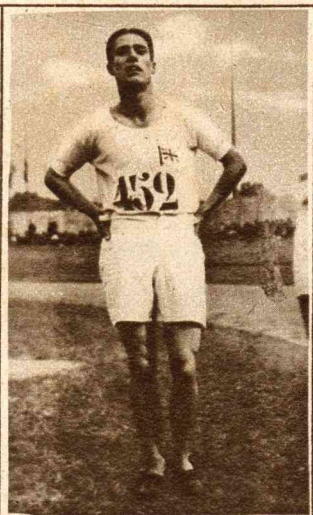
trekken. Waarschijnlijk zien we de meesten van hen in 1928 in Amsterdam. Niet geheel zonder reden mogen we echter veronderstellen, dat dan eenige der eerste plaatsen door onze atleten zullen worden bezet. Parijs heeft ons weer veel geleerd!

Nurmi, de geweldige Finsche lange-afstandlooper, op 't moment dat hij arriveert in de 1500 M.

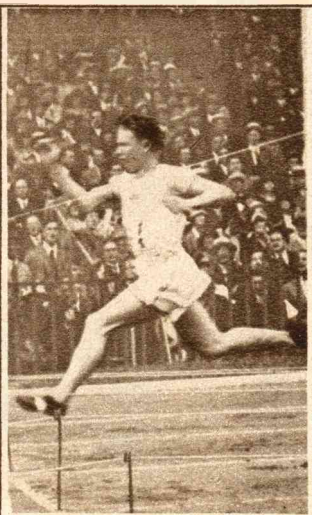
Zijn waardige landgenoot Ritola, eveneens een crack op den langen afstand. Hij won o.a. de steeple-chase.

De 800 M. kampioen Lowe, die den afstand aflegde in 1 min. 52 1/2 sec. Lowe is Engeland's grootste kracht op de 800 M.

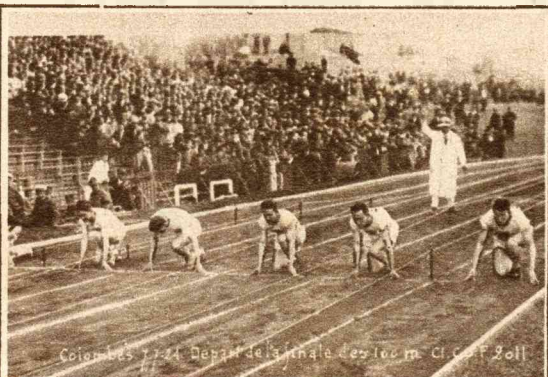
Een der vele Amerikanen, n.l. Scholz, die beslag legde op den titel in de 200 M. Hij werd eerste voor zijn landgenoot Paddock

Gloria transit! De Amerikaanse favoriet Charles Paddock werd geklopt door Abrahams en later in de 200 M. door Scholz.

In een ondragelijke temperatuur vond de cross country plaats. De deelnemers in het zware terrein.

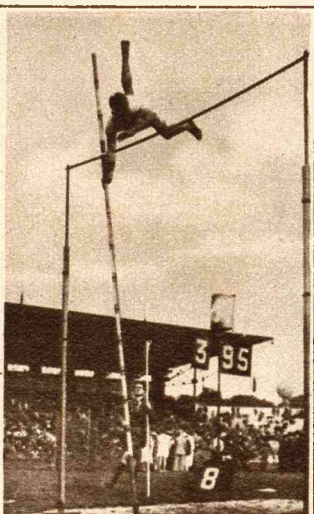
De start voor de 100 M. hardloopen. De derde van links is Abrahams (Engeland) die eerste werd.

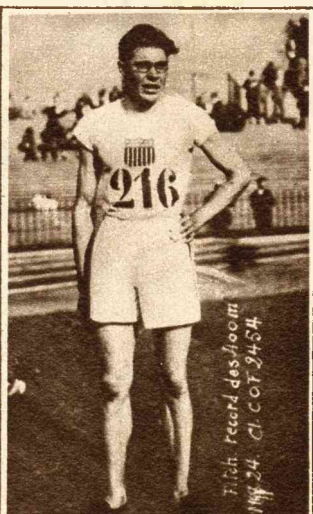
De finish 100 M. hardloopen. Aankomst van Abrahams, die tot verbazing der Amerikanen hierin eerste werd.

De Amerikaansche atleet Le Gendre sprong in den vijfkamp 7,76 1/2 M. ver. Hoewel de Amerikanen hem niet voor verspringen afvaardigden verbeterde hij het wereldrecord.

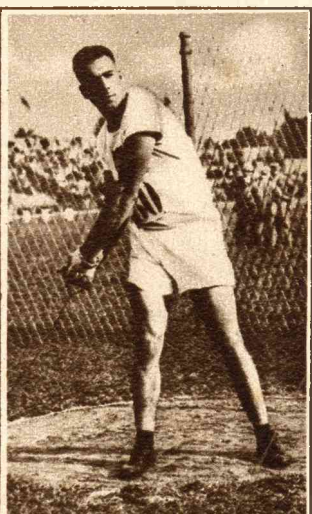
Barnes (Am.) zag geen kans het wereldrecord polshoog te verbeteren, doch werd niettemin Olympisch kampioen met een sprong van 3.95 M.

De Amerikaan Fitch won het nummer 400 M. hardloopen voor den Engelschman Liddel. De Hollander Paulen had tegen deze krachten absoluut geen kans.

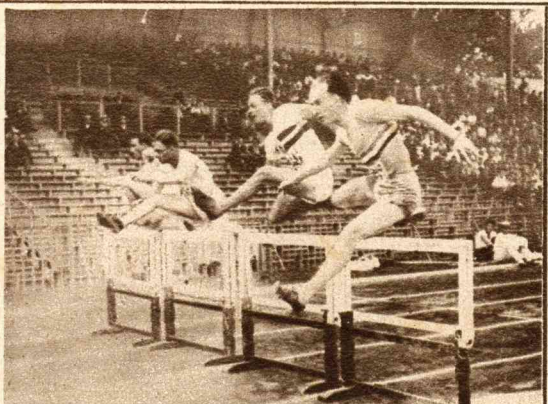
Taylor, de Amerikaan die beslag legde op den titel in de 400 M. hordenloop. Zijn tijd was een nieuw record (52 1/2 sec.) Dit record werd niet erkend omdat hij eenige horden omwierp.

De Amerikaan Footell, kampioen kogelslingeren, met een worp van 52.295 M.

Aan de finish bij de 800 M. Men ziet hier den Engelschen looper Lowe (No. 452) als eerste aankomen.

Een fraaie kiek van de hordenrace, welke werd gelopen voor de Decathlon (Tienkamp).

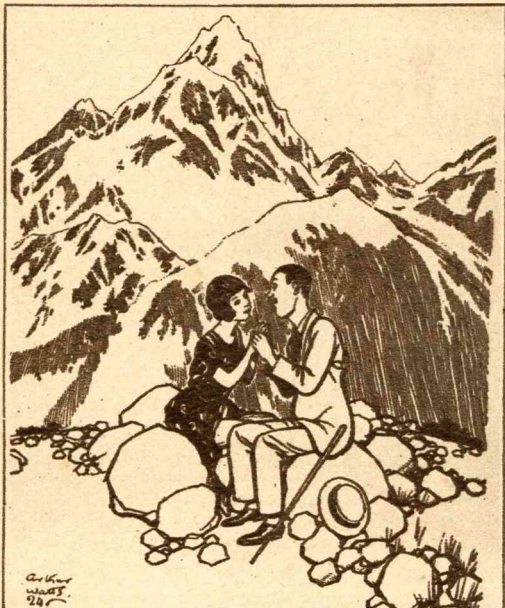

De finale 200 M. Scholz (No. 274) is juist even voor Paddock (geheel links).

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361

Hoe 't in werkelijkheid was, toen zij naar huis schreven: „In Zwitserland geniet men de prachtigste natuurfreelen.” (London Opinion).

MIS!

Een jong advocaat had juist zijn kantoor geopend, alles was fonkelnieuw en de verf nog niet goed droog. Terwijl hij alles bewonderde hoorde hij een stap en zag door de glazen deur iemand aankomen. Hij twijfelde niet of het was zijn eerste client. Snel nam hij de nieuwe telefoon en deed alsof hij in druk gesprek was, terwijl zijn bezoeker binnenkwam. „Zeker, zeker, ik zal er voor zorgen ofschoon ik tot over de ooren in 't werk zit.... Ja, overstelpend druk.... Natuurlijk.... Een lastig geval.... Ja, u kunt er op aan.... Goeden dag....” Hij hing den horen op en keerde zich tot zijn bezoeker, vertrouwend, dat deze diep onder den indruk was geraakt.

„Neem mij niet kwalijk, dat ik u stoor, mijnheer,” zeide deze, „maar ik kwam uw telefoon inschakelen, dat is nog verzuimd.”

VERTEEDERD.

De schoone Emma had niet veel aanbidders: haar vader schrikte door zijn humeur alle jeugdige bezoekers af.

Op 'n avond kwam de jeugdige David Bel wat vroeg, zoodat hij Emma niet, en Emma's vader allen trof. Emma's vader en David's vader waren boezemvrienden geweest vroeger, maar de kleine David was zoo'n reus geworden, dat de oude heer hem niet herkende.

„Betrokken weer,” zei de jonge man beschroomd, „'t kon wel eens gaan regenen!”

„'t Gaat niet regenen,” klonk 't buffelachtig antwoord. Een kwartier stilte. De oude heer werd toch nieuwsgierig:

„Wie ben je eigenlijk,” gromde hij.

„David Bel, meneer.”

„Wat! Toch niet de zoon van ouwen Hein Bel?”

„Ja meneer!”

„Zoo, nou, dan kan 't voor mijn part gaan regenen!”

TOCH WEL AARDIG.

Een man, die er juist niet zoo heel verzorgd uitzag, kwam in een drukkante kapperszaak. „Kunt u voor één dubbeltje één kant van mijn gezicht scheren?” vroeg hij.

De barbier wenkte zijn klanten dat er iets grappigs zou gebeuren en vroeg „of mijnheer voor mocht gaan.” Iedereen stemde toe, vol verwachting om den man straks te zien vertrekken met een half geschoren gezicht.

„Welken kant wilt u geschoren hebben?” vroeg de barbier vriendelijk toen de vreemdeling gezeten was.

„Den buitenkant,” zeide de man.

Niemand van de wachtende klanten vond het aardig en de kapper was heel den dag uit zijn humeur.

GOEDKOOP.

„Ons Zondagsdiner kostte ons f 2.50 en we zijn met ons vijven. Is dat niet goedkoop?”

„Het onze was nog voordeliger. Het kostte voor ons zevenen slechts f 1.50. Ik nam een auto en we gingen bij mijn schoonmoeder eten.”

KAZERNEBLOEMPJE.

Sergeant: „Hoe heet je?”

Recruut: „Jansen.”

Sergeant: „Wat ben je in de maatschappij?”

Recruut: „Co-assistent aan de psycho-pathologische polikliniek.”

Sergeant: „W-a-t? Ruk in! Maar zorg dat je morgen wat bent dat ik ook kan uitspreken!”

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, bij het Spui, Tel. 47400
Geeft WATERMAN VULPENHOUDER CADEAU.
Vraagt Inlichtingen.

ZAAKKUNDIGE KRITIEK.

Een schilder hoorde op een tentoonstelling hoe een landbouwer en zijn vrouw zich ongunstig uilieten over een zijner schilderijen. Hij sprak hen aan en zeide: „Weet u wel op hoeveel dit schilderij is geschat? En hebt u wel eenig begrip van kunst?” „Niet veel,” antwoordde de boer, „maar ik heb wel een beetje verstand van koeien. En wanneer je nu een koe teekent die opstaat en die eerst haar voorpooten neerzet, dan laat je een koe iets doen wat nog nooit een koe heeft gedaan.”

HET ONDERSCHIED.

Een schoolopziener vroeg aan de leerlingen eener lagere school of ze ook de beteekenis van het woord „pelgrim” wisten, en hij kreeg ten antwoord, dat het een man was die van de eene plaats naar de andere trok. „Daar is wel iets van aan,” zeide hij, „maar juist is het toch niet. Ik ben vandaag hier, morgen ga ik naar B., overmorgen zal ik waarschijnlijk in A. zijn. Ben ik een pelgrim?” „O neen, mijnheer,” zeide haastig een klein meisje, „een pelgrim is een brave man!”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

MUZIKAAL.

„Ben je naar het concert geweest?”

„Ja.”

„Heb je genoten?”

„Neen.”

„Niet? Ik dacht dat het zoo mooi was.”

„Dat was het ook, maar twee dames achter mij zaten voortdurend te praten.”

„Waar hadden zij het over? Over hoeden?”

„Neen, zij vertelden elkaar hoeveel zij van muziek hielden!”

EEN VERONDERSTELLING.

„Sergeant!”

„Ja luit'nt?”

„Wij gaan vanmiddag het fort bestormen, begrepen?”

„Ja zeker, luit'nt!”

„Jij voert 40 manschappen aan!”

„Natuurlijk luit'nt!”

„Je mag de brug niet over. Dus je moet maar veronderstellen dat de brug er niet is.”

„Tot uw orders, luit'nt!”

'n Half uur later bestormde de sergeant met de soldaten het fort.

„De brug maar over!” schreeuwde de sergeant luid. Het fort werd toen direct genomen.

„Wat is dat?” riep de vertoornde luitenant, „ik heb je toch gezegd dat je veronderstellen moest dat de brug er niet was, en nu ben je er toch over gegaan!”

„Zeker luit'nt, maar wij veronderstelden dat we zwommen.”

VLEIEND.

Doctor B. zat bij een diner naast een ietwat doove dame, die hem tamelijk verveelede door haar zeurig gepraat.

„Zal ik u „dokter” of „mijnheer” noemen,” vroeg zij, „wat heeft u liever?” „'t Komt er niets op aan, juffrouw,” zei de dokter, noemt u mij zoo-als u wilt, sommigen noemen mij wel 'n ouden gek.” „O, ja maar,” zeide de dame goedig, „die kennen u ook beter dan ik.”

GEESTIG ANTWOORD.

George Meredith, een Engelsch romanschrijver, had zich een klein, maar geriefelijk huis laten bouwen.

„Dat is toch vreemd,” zeide een dame, die hem kwam bezoeken, „in uw romans beschrijft u altijd prachtige kasteelen en vorstelijk ingerichte landhuizen, waarom heeft u uw eigen huis zoo klein doen bouwen?”

„Wel,” antwoordde Meredith, „dat komt, omdat woorden goedkooper zijn dan steenen.”

NIET ZOO BEDOELD.

In een vergadering kregen twee leden hooglopende twist onder het debat.

„Mijnheer,” riep een van hen, buiten zichzelf van woede, „ge zijt de grootste en verwaardste domoor, dien ik ooit het ongeluk had te zien.” De zeer deftige voorzitter rees bij deze woorden zeer verbolgen uit zijn zetel.

„Dat moogt ge niet zeggen, mijnheer. Ge schijnt te vergeten dat ik hier ben.”

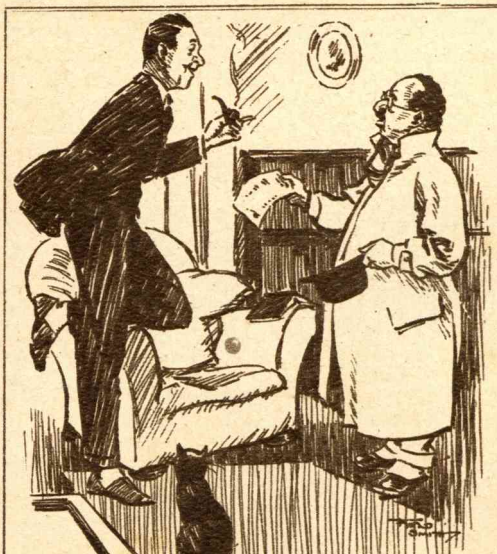
OPRECHT.

„Hoe maak je het, liefje,” vroeg een oud heer aan een vijfjarig meisje.

„Dank u, heel goed,” zei het kleine ding.

„Nu moet je ook vragen hoe ik het maak,” zei de oude heer.

„Neen, want ik ben er heelemaal niet nieuwsgierig naar,” was het verrassende antwoord.

„Ja, 't spijt me verschrikkelijk, maar ik kan 't u nu niet betalen. Maar weet u wat? Komt u Donderdag over 'n week, om tien uur, dan zal ik u zeggen wanneer u terug kunt komen.”

(Passing Show.)